REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312,
Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa,
Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JULY 15, 1966 — No. 758 — 21st YEAR OF PUBLICATION

Geschenk

De Hervormde Emigratie Commissie heeft op Kasteel Oud Poelgeest te Oegstgeest een weekend belegd, waarvan wij in de "Emigratiekoerier" van 1 juni j.l. een verslag vonden. Een van degenen, die daar het woord hebben gevoerd, was mejuffrouw Goldschmidt, maatschappelijk werkster bij de Presbyterian Church van Auckland, New Zealand. Haar onderwerp was "Wat doet u met de emigratie, en wat doet de emigratie met u?"

Daar valt natuurlijk heel wat van te zeggen, of dit nu New Zealand of Canada of enig ander emigratieland betreft. En mejuffrouw Goldschmidt heeft er ook heel wat van gezegd. Tal van praktische raadgevingen legde zij aan haar gehoor voor. Maar het was vooral één bepaald ding, dat zij beklemtoonde, en dat was dat als immigranten wij het leven als een geschenk van God moeten aanvaarden. Zo in de geest van dat gezang: "Eens aan de avond van mijn leven, breng ik van zorg en strijden moe, voor elke dag mij hier gegeven, U hoger, reiner loflied toe."

Misschien hebben wij daar even moeite mee. Als iemand allerlei raadgevingen verstrekt aan emigranten, of als er uitvoerig over de sociale en economische aspekten van de emigratie wordt gesproken, dan kan men nog wel op een aandachtig gehoor rekenen. Maar verder? Als het je voor de wind gaat, dan heb je alle tijd en aandacht wel nodig om het voor de wind te doen blijven gaan. En als het je tegenzit, dan zijn de moeite en zorgen vaak zo groot, dat je daardoor geheel in beslag wordt genomen. Of het is je gezin, of je afbetalingen, of je plaats in de organisatie of in de kerk. Er zijn voor iedereen wel genoeg redenen om je aan de gang te houden.

En nu is daar iemand, die zo maar zegt als het over de waarde van de immigratie gaat: neem het leven nu eens als een geschenk, iets waarvoor je aan het einde van je leven God hoger, reiner loflied toe brengen kan. Er zijn wel massa's andere dingen, maar laat dit nu eens voorop gaan. Laat dit nu eens de immigratie beheersen.

Hier wordt de vinger gelegd op iets, dat eigenlijk het geheim is van een christen's leven. Misschien verliezen wij dat wel eens uit het oog. Maar onze immigratie, onze actie, ons leven is met Christus verborgen in God. Dat is de waarde en de betekenis ervan. Dat is het geschenk, waarvoor wij innig dankbaar zijn.

☆ ☆
☆

Een Engelse industrie heeft een heggeschaar geconstrueerd die het fatsoeneren van een lange heg tot een licht karwei reduceerd. Aan een trekker is een cirkelzaag gemonteerd, die in horizontale en vertikale stand kan worden geplaatst. Twee mannen kunnen het apparaat in minder dan een uur monteren of demonteren.

Bedenkelijke Moraal

De politiemannen in Pembroke, Ont. hebben een geschil met het stadsbestuur. Dat kan. Eerste klas constables krijgen $4800 per jaar en menen dat dit verhoogd moet worden. Daartoe hebben zij onderhandelingen gevoerd met de Pembroke Police Commission en het resultaat is geweest dat de Police Commission en de Police Association (dit zijn dan de politiemannen) overeenkwamen, dat de loonsverhoging 12 tot 15 per cent zou bedragen.

Nu weigert de city council deze overeenkomst te raticiferen.

Dit is een moeilijke situatie en het is te bgrijpn, dat de mensen van de politie daar mee zitten.

Maar de oplossing, die door de administrateur van de politie assoociation aan de hand wordt gedaan is zeker niet de juiste. Hij beweerde dat ziek-melden het enige is, wat de politiemannen kunnen doen. "Wij kunnen niet staken en we moeten iets doen om zeker te zijn, dat dit verschijnsel (de niet-ratificatie) zich niet over de gehele provincie verspreidt."

Alsof zulk ziek-melden niet hetzelfde is als staken. Eigenlijk is het erger. Als men gaat staken, zegt men tenminste ronduit, dat men niet werken wil aleer het geschil uit de weg geruimd is. Met dit soort ziek-melden zegt men het niet; men houdt zich ziek; men doet alsof; men spreekt onwaarheid.

Men kan volledig begrip hebben voor de eis van de politiemannen in Pembroke. Misschien is hun verlangen naar een loonsverhoging volkomen gezond en verklaarbaar. Dat echter door de leiding van hun vakbeweging een dergelijke raad wordt gegeven, is fout en bederft hun zaak meer dan dat het ze goed maakt.

De oplossing moge moeilijk zijn en de Pembroke City Council moge zich tweemaal bedenken, maar het advies dat de vakbond geeft is wel heel iets anders, dan wat wij van de politie mogen verwachten.

Het verdrag van Warschau

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

In ons vorige overzicht hebben wij er uitdrukkelijk op gewezen, dat Rusland voor zijn internationale politiek niet alleen heeft te letten op het westen van Europa.

Nu bedenke men, dat de Russische staatkunde altijd is ingesteld op de verdediging. In de aanval is de Russische soldaat niet op zijn best. Maar in de verdediging is hij vrijwel onoverwinnelijk. Een bekend militair zei eens van de Russen: men moet ze niet alleen doodschieten, men moet ze ook nog omgooien. Toen de Russische legers in Stalingrad zich tot de verdediging bepaalden, waren de Duitsers verloren. De Russen groeven zich vast in hun heilige grond en klauwden zich als het ware met hun nagels vast. Maar de opmars naar Berlijn duurde maanden. Zo is ook de Russische buitenlandse politiek verdedigend.

Rusland heeft naar het westen geen natuurlijke grenzen als grote rivieren of gebergten. Daarom heeft de Russische staatkunde om Rusland heengebouwd een kring van satellietstaten: Finland, Polen, de Duitse volksrepubliek, Tsjecho Slowakije, Hongarije, Roemenië en Joego-Slavië. Dan streeft Rusland naar een tweede ring van neutrale staten. Daar behoort Oostenrijk bij. Rusland wil daarbij betrekken Denemarken, Noorwegen en Zweden, als het kan de Duitse Bondsrepubliek en Turkije. Als men die ringen voorstelt begrijpt men terstond, waarom Rusland in 1956 zo hardhandig tegen Hongarije optrad, toen dit een zelfstandige politiek wilde gaan voeren.

Dat mocht niet, want dan was de binnen-ring gebroken. Daarom wil Rusland best een verenigd Duitsland toelaten, mits het maar neutraal is en geen westerse troepen op zijn grondgebied tolereert.

Toen het westen nu vanaf 1948 de Noordatlantische verdragsorganisatie opbouwde moest Rusland wel zijn verdediging herzien. Eerst was dat nog niet zo nodig, omdat Rusland nog veel troepen in Oost-Europa op oorlogssterkte had gehouden. Maar toen enkele jaren later de Navo sterker werd en de satellietstaten zich meer onafhankelijk gingen ontwikkelen, werd dat anders. Daarom nam men in Moskou het initiatief tot een verbond van acht aan Rusland onderworpen landen. Polen, Hongarije, Tsjecho-Slowakije, de Duitse volksrepubliek, Roemenië, Bulgarije en Albanië (later uitgetreden), verenigd met Rusland. In 1955 kwam dit verbond tot stand. Het is een typische tegenhanger van de Navo. De hoofdzaak is militair. Een Russische generaal stond aanvankelijk aan het hoofd van de troepen. Economische verhoudingen werden ook onderling met het oog op de militaire eenheid geregeld. En hier begonnen nu de moeilijkheden.

Wanneer een zeer grote mogendheid met kleine mogendheden in militair verband optreedt, willen de kleinen de overheersende macht van de grote wel aanvaarden Maar anders wordt het op het gebied van de economie. In de Navo verbintenis ziet men hetzelfde. Ook daar lopen de geschillen met de Duitse Bondsrepubliek en Frankrijk voornamelijk over de volkshuishouding.

Die economie wordt namelijk tenslotte beheerst door verhoudingen, die men niet in zijn macht heeft. Men vergelijke maar het industriële Tsjecho Slowakije met Hongarije, dat oorspronkelijk een der korenschuren van Europa was. Men denke aan Roemenië met zijn vruchtbare laagvlakten. Het moeilijke is nu, dat men in die staten van het verdrag van Warschau allemaal naar uitbreiding van industrie wil streven en dan tegelijkertijd de handelsbetrekkingen met het westen wil uitbreiden.

Nu is Rusland bereid veel toe te geven, als men die verdedigingsgordel maar niet aantast. Maar tenslotte moet Rusland ook denken om zijn eigen volkshuishouding. En deze is gebaat met de ontwikkeling van zijn groot-industrie. Dat betekent, dat Rusland pressie wil uitoefenen op zijn satellieten, niet alleen om zich militair ondergeschikt aan Rusland te gedragen, maar economisch. Nu komt het verzet. En het centrum van het verzet is op het ogenblik Roemenië. Een vorige maal hebben wij er reeds op gewezen, dat in Roemenië nog nawerkt de oude Romeinse beschaving, waaraan nog altijd zijn naam herinnert. Bovendien zijn betrekkingen met de Germanen altijd, zo dan niet innig, maar toch altijd vriendelijk geweest. Toen die fel communistische dame, die na 1945 met steun van Rusland de macht in handen had, maar eenmaal was verdreven, kwamen al die eigenlijk anti-Russische aspiraties weer boven. Dat Rusland dit zeer goed inziet blijkt uit de herhaalde bezoeken, die de Russische leiders aan Boekarest hebben gebracht. En dat is ook de reden, waarom thans, terwijl wij dit schrijven, een conferentie van de leden van het verdrag van Warschau juist in de hoofdstad van Roemenië wordt gehouden.

Geheel overeenkomstig communistisch recept nemen aan de conferentie deel de regeringsleiders, de ministers van buitenlandse zaken, maar ook de leiders van de communistische partijen. Nu is de leider in Roemenië een zeer actief man met oorspronkelijke denkbeelden. Hij wil dat op de duur het Warschauverdrag en het Navoverdrag allebei worden opgeheven. Dan kunnen Oost en West weer economische betrekkingen onderhouden zoals zij willen. In dit verband moeten Oost- en West-Duitsland naar elkaar toegroeien. Ook andere landen moeten het ijzeren gordijn doorbreken. Hoe meer culturele en economische contacten er ontstaan, hoe gemakkelijker het zal worden de militaire en politieke tegenstellingen te doorbreken. Men ziet, dat hier ook aangestuurd wordt op een nieuw Europa, maar anders dan De Gaulle. Wel wil de Roemeense partijleider evenals De Gaulle uitgaan van de zelfstandigheid der afzonderlijke staten.

Voor Rusland is nu het moeilijke punt, dat het communisme blijkbaar geen voldoende band schept om de verschillende staten in Oost-Europa bijeen te houden. Het is niet de ideologie, die de saamhorigheid bewerkt, maar het zijn de afzonderlijke staten, die hun eigen belangen laten voorgaan.

Daar komt nog bij, dat Rusland, toen het nog onbetwist leider was van de communistische wereld, wel terdege eigen belangen heeft behartigd. In dit opzicht is de Sovjetstaat de waardige opvolger van het oude Czarenbewind. De kleinere staten hebben dat zeer goed begrepen. Vandaar hun tegenzin tegen economische voorgdij vanuit Moskou. Nu de militaire en internationale toestand niet meer zo dreigend is, en Rusland zelf ook moet rekenen met een eventuele Chinese tegenstander, nemen de satellietstaten hun kans waar.

(Vervolg op pag. 2)

STAATSIEBEZOEK PRESIDENT BOURGUIBA VAN TUNESIE AAN NEDERLAND

Rechts: Een beeld na de aankomst van de President tesamen met Koningin Juliana en Prins Bernhard.
Links: een beeld van de kranslegging bij het Nationaal Monument op de Dam in Amsterdam.

VOOR DE FARMERS

Over farmersorganisatie, staken en 'road'-blokkades

(II)

De vraag is mij wel vaker gesteld: "Mogen de Christenfarmers staken?" Het is beter de vraag zo te stellen: "Mag een Christen staken?" Het antwoord kan kort zijn: in principe, neen. U weet dat in de statuten van onze organisatie vermeld wordt, dat ons principe punt één moet zijn. Dus is alles eenvoudig, zo het lijkt. Maar toch heb ik in de kerk wel eens naast broeders en zelfs zusters gezeten, die "on strike" waren en er was niemand die hen daar een verwijt van maakte, zelfs geen dominee of kerkeraad. Want ieder weet dat als men op een fabriek werkt men er bij betrokken wordt, ook al wil men dat zelf beslist niet.

Staken gaat meestal om meer loon en als regel krijgt men dat ook, doch gedurende de tijd, die de arbeider staakt, ontvangt hij geen loon en als het lang duurt kan het ook wel eens benauwd worden, omdat de "payments" niet gedaan kunnen worden. Het is ook vaak gebeurd dat na een langdurige staking de arbeider moest zeggen: wij hebben nu wel meer uurloon, doch als wij het gehele jaar doorgewerkt hadden voor het oude loon waren wij verder geweest dan wij nu zijn. Maar na afloop van een staking is de arbeider toch nog arbeider.

Maar nu een farmer? Hoeveel melkcheques kan hij missen? Wat gebeurt er als hij zijn betalingen niet meer kan doen? Blijft hij dan nog farmer? Neen! Een farmersstaking op korte termijn is niets meer dan een demonstratie, hetzelfde als een 'road'-blokkade, dit hindert de verbruiker niet zo veel. Het is wel vervelend als de melkflessen niet meer op de "doorstep" staan, doch voorlopig is er nog genoeg melkpoeder in de winkel.

De Ontario Farmers Union zegt dat zij zullen gaan staken als aan hun eisen niet wordt voldaan. Opgemerkt dient te worden dat aan de tractor-demonstratie ook vele niet-leden van O.F.U. deelnamen. Zo zal het ook gebeuren, dat, als er staken geblazen wordt, ook hieraan vele niet-Unionleden zullen deelnemen. En de overige farmers? Of denkt U, als er een staking komt, dat U vrij bent eraan mee te doen of niet? Misschien is dat op sommige plaatsen het geval, maar zeker niet overal. U weet, als het personeel van een fabriek staakt, dan krijgt niemand een kans om daar nog te werken? U weet toch wat een "picket line" is?

Als een grote groep farmers in een bepaalde streek gaat staken en ze blokkeren de melkfabrieken, al parkeren ze hun tractors maar voor de in- of uitgangen, wie kan dan nog melk leveren? De werkman weet al jaren dat hij een organisatie nodig heeft om een rechtvaardig deel van het nationale inkomen te verkrijgen en het is naief van de farmer om te denken dat hij de organisatie niet nodig heeft. Mr. Miller van de Farmers Union zegt: "The government has given us no help at all on the main issue. Over the years they have consented to some of the smaller things contained in a farm brief, hoping to keep us quiet and ignoring the big things. If they are still playing this game, 'the jig is up.'"

De Farmers Union zegt hier dat de farmer niet langer akkoord kan gaan met de bestaande toestand en het is ook waar wat hier gezegd wordt; er moet verandering komen, doch niet alleen in de regeringspolitiek, maar ook en vooral in de houding van de ongeorganiseerde farmer. Dat is de eerste eis aan U gesteld, broeder farmer, en die eis is dringend. Sluit U aan en doe het nu. Is er op dit moment geen "local" in uw omgeving, zend dan 5 dollar naar de penningmeester van de Chr. Farmers Federation, Mr. K. Amsinga, R.R. 2, Goderich, Ont. Of denkt U dat onze Minister van Landbouw enkel praten wil met de Farmers Union? Als er echter slechts enkele honderden inplaats van enkele duizenden achter een organisatie staan, dan is er geen succes te verwachten. U kunt dit veranderen als U wilt. Indien niet, straks kan het te laat zijn en kan het gebeuren dat het juist is wat Mr. Miller zei: "The jig is up".

Bij de OFU gebeuren echter ook vreemde dingen. Bij de eerste tractordemonstraties heeft de truckers-union onmiddellijk aangeboden om een slowdown actie te voeren . . . . Zeg mij wie uw vrienden zijn en ik zal zeggen wie gij zijt.

Een dezer dagen is bekend gemaakt dat de OFU binnenkort samensprekingen zal hebben met de Teamsters en Autoworkers Union. Ook dat is vreemd, want deze burgers zijn niet gebaat bij duur maar wel bij goedkoop voedsel.

Doch over deze vissers in troebel water de volgende maal.

C. Verburg

HET VERDRAG VAN WARSCHAU

(Vervolg van pag. 1)

Joego-Slavië was al voorgegaan en tot op dit ogenblik bedrijft Tito eigen staatkunde, waaraan contact met het westen niet ontbreekt. Polen heeft nu ook al een tiental jaren meer invloed in eigen huis. Hongarije heeft op enkele punten heel voorzichtig zijn eigen positie verstevigd.

Daar wil Roemenië nu bij aansluiten. Het schijnt, dat uitdrukkelijk gesproken is over opheffing van het verdrag van Warschau als het militaire gevaar geweken is. Bovendien schijnt er een centraal lichaam te zijn gevormd, waar binnen de kleinere satellietstaten ook een plaats gekregen hebben.

Roemenië heeft wel als programmapunt willen opnemen het terugtrekken van alle vreemde troepen uit de Europese landen, zowel westelijke als Russische. *Maar op dit gebied heeft het weinig kunnen bereiken.*

Toch is het gebeuren van groot belang.

Ook langs deze weg wordt een begin gemaakt met het scheppen van een betere verstandhouding tussen het westen en het oosten. En daar moet het tenslotte toch naar toe.

Even de krant inzien . . .

Wat zoudt U zeggen van een buurvrouw die een zieke buur wekelijks 'bezoekt' door slechts even het hoofd om de deur te steken, goeie dag te zeggen en naar de welstand van de patient te informeren om dan vervolgens rapport over de zieke — gebaseerd op het vluchtige bezoek — uit te brengen aan een ieder die het horen wil?

U zult zeggen: treurig, wat toont zo'n buurvrouw weinig *belangstelling* voor haar zieke buur die vurig naar wat afleiding verlangt.

U zult zeggen: wat is dat een *oppervlakkige* buurvrouw, die ook nog het lef heeft de buurt te voorzien van inlichtingen over de welstand van de patient, die ze zelf opmaakt uit de opgewekte stemming of het bleke gezicht van de patient.

U zult zeggen: wat een *onchristelijke* houding. De buurvrouw toont maar weinig meeleven en doet niets om het lot van deze zieke enigszins te verlichten.

U hebt gelijk.

Men moet echter onwillekeurig aan een dergelijke buurvrouw denken wanneer men ziet hoe *vluchtig* sommigen de krant doorbladeren. Men leest de 'headings' om te kunnen meepraten over wat er zoal in de wereld te koop is. Is het opschrift nogal schokkend of sensationeel, dan neemt men nog wel de moeite om het artikel even 'door te nemen'. Je moet toch op de hoogte blijven!

Is het niet treurig dat men op zo'n manier over al het leed in de wereld en de problemen van land en volk heen gaat? Stelt de lezer zo weinig belang in het wereldgebeuren en de gebeurtenissen rondom ons? Gaat de lezer alleen maar af op de 'koppen'?

Levert zo'n lezer niet het bewijs van een oppervlakkig type te zijn? Maar op een visite zal de geachte lezer echter zijn (haar) mening niet onder stoelen of banken steken, ook al reikt de kennis van het onderhavige probleem niet verder dan de informatie van het krantenopschrift. Terloops heeft men hier en daar misschien nog iets over het onderwerp opgepikt. Maar men draalt niet om bij het gesprek ook een duit in het zakje te doen. Meestal met veel lawaai. Zo van: alle vakverenigingen zijn communistisch; alle negers hebben een kleiner intelligentievermogen dan de blanken; ze moeten de steden in Noord Vietnam maar plat gooien; al die sociale voorzieningen maken de mensen lui.

Hoe weet men dat zo? Kan men dergelijke generaliserende opmerkingen bewijzen?

Is dit een christelijke manier van oordelen? Dergelijke oppervlakkige en kant-noch-wal rakende opmerkingen vallen ook onder de kritiek van het negende gebod! Gij zult geen valse getuigenis spreken betekent ook: u moogt de waarheid omtrent het wereldgebeuren niet verdraaien. De Heidelbergse Catechismus is echter zo verstandig om ook op de *positieve* betekenis van de geboden te wijzen. In dit geval: u moet de krant aandachtig lezen.

Ja, zegt u, maar de krant is ook niet alles. Zij geeft niet altijd betrouwbare informatie. De ene krant bekijkt het van het standpunt van de Liberalen en de andere krant van het standpunt van de Conservatieven. Bovendien gebruiken de kranten sensationele koppen om de aandacht van de lezers te trekken. Trouwens, aan *Calvinist Contact* kunnen ook nog genoeg verbeteringen worden aangebracht. Wij geven dit grif toe. Met het woord 'christelijk' is men er nog niet. De inhoud moet ook goed zijn. Dit neemt echter niet weg dat wij toch de vinger willen leggen op een zwakke plek bij sommige lezers. Omdat wij geloven dat deze 'even de krant inzien'-houding een funeste invloed heeft.

Bijvoorbeeld op de lezer zelf. Het lezen van een goede krant *vormt* de lezer. Zijn denken wordt er door gescherpt. Opinies worden gevormd. De krant is dus méér dan een bron van informatie.

Indien een krantenlezer zich *uitsluitend* interesseert voor de 'cartoons', de sportrubriek of de koopjes van de week, dan wordt men weinig gevormd. Er treedt bij dergelijke mensen meestal een slapheid op. Men heeft geen oordeel, men maakt zich nergens druk om, men komt nergens voor in het vuur. Het enige dat men wil is 'worden bezig gehouden'. Zelf doet men liefst niet te veel of het moet al een hobby zijn. Zodoende wordt men ook enigszins egoïstisch. De wereld waarom alles draait is het kleine, bekrompen wereldje van het eigen 'ik'. Waar maken de mensen zich eigenlijk zo druk om, oordeelt men dan. Zolang je je natje en droogje hebt moet je tevreden zijn. Denk niet teveel, daar krijg je maar hoofdpijn van. Zolang de regering goed voor je zorgt en de vakverenigingen voor een goed salaris zorgen is alles oké. Geestelijk leven dergelijke krantenlezers ook dikwijls oppervlakkig. Ze gaan wel naar de kerk, maar vraag hun niet om actief deel te nemen.

Deze houding heeft eveneens een slechte invloed op de buitenstaander. Wanneer een christen slecht zijn krant leest en dus weinig meeleeft dan gaat er van zo iemand weinig uit op de niet-christelijke wereld.

Wanneer ouders met opgroeiende kinderen het lezen van de krant beperken tot alleen maar het lezen van de nieuwtjes en de sensatieberichten dan zullen hun kinderen de krant helemaal niet meer in kijken. Met de gevolgen van dien.

Op sommige scholen wordt elke dag het wereldnieuws besproken. Dat zou op elke christelijke school verplicht moeten zijn, want zo leert men de jongeren dat het leven wat meer is dan op het gebied van de 'beatle-mode' bij te zijn of alle automerken te kennen.

Over het algemeen heeft het lezen van een goede krant een *opbouwende* invloed op de lezer. Het is 'n stuk persoonlijkheidsvorming. Mensen die altijd de dominee napraten of de opinie van de massa volgen zijn geen sterke persoonlijkheden. Van hen gaat ook maar weinig uit.

Laat men echter nooit de gedachte toegedaan zijn dat men verstandelijk een uitblinker moet zijn om de krant te lezen. Dit is onjuist. Ook zij, die geen gelegenheid hebben gehad om meer onderwijs te genieten dan de lagere school en dit soms als een gemis gevoelen, doen er goed aan de krant te lezen .Het zal hun leven verrijken.

P.T.

Zie HOLLAND

25% korting

op de speciale groepsreis per Holland-Amerika Lijn.

Heen S.S. Rijndam — 31 augustus

Terug S.S. Maasdam — 12 oktober

Retour Montreal-Rotterdam vanaf $345.50.

Boek nu bij

LUCAS KOOPS

Manager

VALENTINE TRAVEL Service 485-0336

1642 Bayview Av, Toronto 17 Ont.

LEZERS SCHRIJVEN

Onderwijs-subsidie in Alberta

Geachte Redaktie,

Wij zijn hier in Alberta ontzettend blij met wat er ten opzichte van het onderwijs is geschied.

Maar weet, dat er heel wat gebeden zijn opgezonden tot God omdat de financiële toestand voor het onderwijs ontzettend zwaar werd.

Toen wij wisten dat er om subsidie gevraagd zou worden voor het chr. onderwijs werd er in de kerken en in de gezinnen ernstig voor deze zaak gebeden. Toen deze meeting nog een week werd uitgesteld sprak één van onze dominees: "Dan hebben we nog een week meer om voor deze zaak te bidden".

God heeft deze gebeden gehoord, zo zelfs dat er bij het stemmen een grote meerderheid vóór de subsidie was.

Soli Deo Gloria!

Vriendelijke groeten van

Mrs. M.V.

Wijziging Vice-Consulaat

Naar ons van Nederlandse officiële zijde werd medegedeeld, is de Kanselarij van het Vice-*Consulaat der Nederlanden* voor de counties Northumberland, Prince Edward, Hastings, Lennox & Addington en Frontenac van Trenton, Ontario, overgeplaats naar:

KINGSTON, ONTARIO,
115 Lower Union Street,
telefoonnummer: 542-7095.

Dr. H. H. Westenberg is belast met de waarneming van het Vice-Consulaat. Wegens het bereiken van de leeftijdsgrens heeft de heer J. van der Vliet ontslag uit de consulaire dienst aangevraagd.

De verkoop van kleuren-T.V.-toestellen daalt

De enorme verkoop van kleuren-t.v.-toestellen gedurende de maanden augustus tot en met april is afgenomen. De droom om een kleurentelevisie-toestel te bezitten schijnt voorlopig over te zijn. De moeilijkheden met het tijdige leveren gedurende de drukke kersttijd heeft de verkoop van deze toestellen evenmin bevorderd. Men was vooral met het fabriceren van de gecompliceerde beeldbuizen achterop geraakt, zodat vele kopers met Kerst hun kleurentoestel niet als geschenk konden aanbieden. Toch zijn de fabrikanten niet pessimistisch gestemd. Zij verwachten dat in de nabije toekomst ongeveer 20 procent van de t.v. bezitters over een kleurentoestel zullen beschikken. Momenteel hebben ongeveer vijf miljoen Amerikanen kleurentelevisie, maar dit aantal zal, naar men verwacht, oplopen tot 30 miljoen.

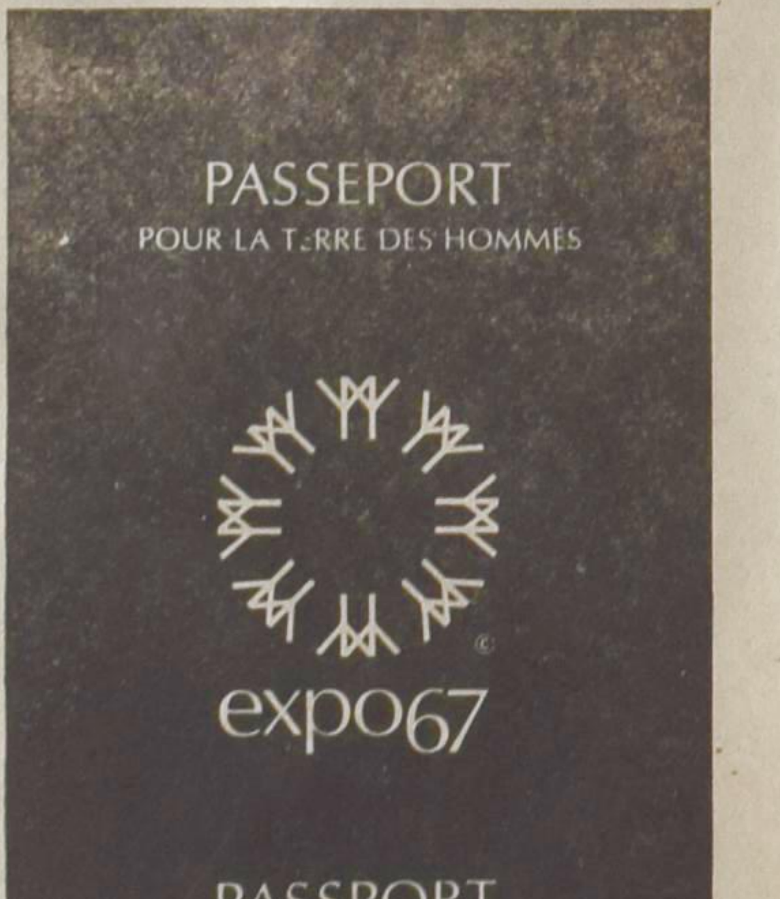

Bestel nu Uw EXPO TOEGANGS PASPOORT, TERWIJL OFFICIEEL LAGE PRIJZEN GELDEN, bij een erkend bankfiliaal in Uw woonplaats! Open èn spaar op een Familie Expo Toer Rekening.

Maak zeker dat Uw familie Expo 67 bezoekt — 28 april tot 27 oct. in Montreal.

DE "CHARTERED BANKS"
IN DIENST VAN UZELF
EN DE GEMEENSCHAP

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop
1058 Main St. W.,
HAMILTON, ONT.

Your Address for all your
DUTCH, FRISIAN & ENGLISH BOOKS,
Organ Music, Records & Church Supplies.

Ask for Price list.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Canada's jongste spruit

Terecht kan men zeggen dat het eiland Newfoundland, dat 3½ maal zo groot als Nederland is en een 450.000 inwoners telt, in een paar jaar tijds van de 19e tot de 20e eeuw is overgegaan. Of om de ontwikkeling nog duidelijker te schetsen: de petroleumlamp heeft plaats moeten maken voor het electrische licht. Door het toetreden tot de Federatie van Canada in 1949 en het doortastende optreden van Newfoundland's premier, Mr. Joseph R. Smallwood, is het zo lang verwaarloosde en hulpbehoevende eiland flink uit de kluiten gewassen. Men heeft nog wel met de 'teenager's' mentaliteit te worstelen, maar Newfoundland is toch op weg een zelfstandige plaats te vinden in het Canadese leven.

Het Verleden

De geschiedenis van Newfoundland is een van hoop en teleurstelling geweest. Haar weg liep zeker niet over rozen. Als eiland, bij uitstek geschikt voor de visserij, heeft het sinds 1584 tot Engeland behoord. In dat jaar heeft Sir Humphrey Gilbert, in naam van koningin Elisabeth I, de engelse vlag op het eiland geplant en door een proclamatie van de koningin New-Found-Land als de eerste engelse kolonie verklaard. Als kolonie heeft Engeland zich eigenlijk weinig om het eiland bekommerd. Een stabiele regering ontbrak. De visser-admiraals, die elk jaar door Engeland werden uitgezonden om vis te vangen, waren tegelijkertijd heer en meester op het eiland, ongeacht of ze tot hun taak bekwaam waren. Spanjaarden, Fransen en Portugezen probeerden eveneens voet aan wal te krijgen om hun visserij in dit gebied uit te breiden. Het is begrijpelijk dat de bevolking van Newfoundland deze behandeling omstreeks 1825 beu werd. In 1855 kreeg Newfoundland dan ook het recht van zelf-regering.

Voorspoed en tegenspoed wisselden elkaar af. In 1888 werd de eerste spoorlijn aangelegd, maar in 1892 werd de hoofdstad St. John's door een brand totaal vernield. In het begin van de 19de eeuw werd de eerste papiermolen in werking gesteld. Het land dat over zulke uitgestrekte bossen beschikt leent zich immers uitstekend voor pulp- en papierfabrieken. Maar de economische crisis van 1932 deed de zelfstandige engelse kolonie failliet gaan. Tegen een dergelijke tegenslag was men niet opgewassen.

In 1934 kwam er dan ook een einde aan Newfoundland's zelfstandigheid. De tweede oorlog hielp Newfoundland weer wat op de been. De Amerikanen gebruikten het eiland als een 'fort'. Het eiland telde mee. Men begon in te zien dat indien de Newfoundlanders ooitwat wilden bereiken, het eiland zich zou moeten aansluiten bij Canada. Alleen was het niet in staat economisch van de grond te komen. Engeland was te ver verwijderd om het eiland daadwerkelijk te helpen. Daarom besloot men in 1948 zich bij de confederatie van Canada aan te sluiten. Op 1 april 1940 werd dit een feit.

Een moeilijke taak

De opbouw van de jongste canadese provincie was een zeer moeilijke taak, waarvoor de premier Smallwood werd geplaatst. Op bijna elk gebied moesten verbeteringen werden aangebracht. Armoede, werkloosheid, ziekte en een derderangs onderwijssysteem moesten onder handen worden genomen.

Financiële hulp van de canadese regering maakte het de regering van Newfoundland mogelijk om met de verbeteringen een begin te maken. De regering liet er geen gras over groeien. De armoede moest eerst worden opgeheven.

Door de werkloosheid, het gebrek aan fondsen voor sociale voorzieningen, een gebrek aan industrie, slechte wegen en de enorme geboorte-aanwas was de armoede zo groot dat de bewoners alle moed op verandering hadden opgegeven. Uit het grote aantal inwoners dat tot het Leger des Heils behoort (groter dan in enige provincie) blijkt hoe groot de armoede moet zijn geweest. Door de liefdadigheidsdiensten van het Leger des Heils konden velen het hoofd nog boven water houden.

Kinderbijslag werd ingesteld. Dat kwam tenminste de grote gezinnen ten goede. Werkloosheidsuitkering werd ingesteld. Voor de weduwen werd gezorgd. De strijd tegen tuberculose werd ter hand genomen. In 1949 stierven in Newfoundland nog 104 t.b. lijders op elke duizend inwoners. Tien jaar later was dit getal gedaald tot elf. In 1949 werd er een bedrag van $4,904,142 uitgetrokken voor medische doeleinden. In 1959 was dit bedrag verviervoudbeld.

Het onderwijs moest worden verbeterd. Want zonder een degelijke opleiding zou de jeugd nooit een voet aan de grond kunnen krijgen. Velen van hen, die in de afgelegen gehuchten woonden, zagen meestal geen kans om een behoorlijke opleiding te krijgen. De afstanden waren te ver en bovendien konden de kleine gemeenten (er zijn in Newfoundland 1,300 gemeenten met een inwonertal beneden de 200) konden zelf geen school onderhouden. Sinds september is de regering een 5-jaren plan begonnen om 10.000 mensen te doen verhuizen naar 31 gebieden waar een economische groei mogelijk is. Overal worden nieuwe scholen gebouwd. Het aantal studenten vermeerderde van 75,000 tot 144,000.

Deze vermeerdering is gedeeltelijk een gevolg van de geboorteaanwas, maar eveneens het resultaat van de financiële verbeteringen. De uitzichten voor de jeugd om vooruit te komen geven hen nieuwe moed om de high schools, ambachtscholen en de universiteit te bezoeken. De Memorial University of Newfoundland mocht dit afgelopen jaar zelfs de doctorsbul uitreiken. Dit hadden de Newfoundlanders 15 jaar geleden, toen hun universiteit maar 400 studenten telde tegen 3200 in 1965/66, niet kunnen dromen. Men kan begrijpen dat de president, professor Morgan, trots was toen hij de eerste doctorsbul mocht uitreiken. Het studeren aan de universiteit wordt ook wel aantrekkelijk gemaakt, aangezien men geen schoolgeld behoeft te betalen en de regering bereid is beurzen beschikbaar te stellen. De kosten voor het onderwijs zijn dan ook enorm toegenomen. Voor de 3200 studenten die aan de universiteit studeren telt men reeds $2.5 miljoen neer.

Het totale bedrag voor het onderwijs steeg van $3 miljoen tot $44 miljoen. Nu de salarissen voor onderwijzers en onderwijzeressen op peil zijn gebracht is de ambitie voor het onderwijs sterk toegenomen. Het aantal leerkrachten is dan ook van 2,400 op 5,600 gekomen.

Op het gebied van de wegenbouw ziet de regering ook niet op een dubbeltje. Grote bedragen zijn uitgetrokken voor de aanleg van 2,360 mijl nieuwe wegen. Een 1,000 mijl is opnieuw geplaveid en een 2,000 mijl weg verbreed en aangepast bij de eisen van het moderne verkeer. Het water- en rioleringssysteem is verbeterd, nieuwe publieke gebouwen worden opgezet, moderne huizen rijzen overal op uit de grond. Newfoundland krijgt een geheel nieuw aanzien.

Inkomen

Het is natuurlijk prachtig dat er in Newfoundland zoveel tot stand wordt gebracht. Maar wie moet dit betalen? De regering is de goede Sint niet! De tegenstanders van de energieke premier wijzen hem ook voortdurend op de $250 miljoen schuld. Dat is een heel bedrag voor een provincie met een betrekkelijk gering aantal inwoners. Men moet echter begrijpen dat een reparatie van een verwaarloosd huis altijd meer kost dan het opschilderen van een huis dat goed wordt onderhouden. Hetzelfde geldt voor Newfoundland. Wil men in Newfoundland ooit wat tot stand brengen, dan zal men eerst de dollars moeten laten rollen alvorens winst te kunnen maken.

Om winst te maken moet men werk voor de inwoners creëren. Op dit gebied heeft het eiland nogal met wat moeilijkheden te kampen. De visserij loopt sterk achteruit. De jongeren zijn voor dit harde leven niet meer warm te krijgen. Zelfs niet nu de regering haar best doet om de visserij te moderniseren en nieuw leven in te blazen. De regering zal dus naar andere middelen moeten uitzien. Voor landbouw is de grond niet geschikt. Men zal dus de papier- en pulpindustrie moeten gaan ontwikkelen. Bovendien heeft men in de laatste jaren ijzererts ontdekt. Ook zink, zilver en goud. De industrie heeft echter met vervoersmoeilijkheden te kampen. De afstand tot de markt is te groot. De kosten voor vervoer maken de produkten te duur. De kosten voor levensonderhoud is op het eiland, waar het meeste moet worden ingevoerd, behoorlijk hoog. Een tekort aan geschoolde arbeiders maakt het vestigen van industrie ook niet aanlokkelijk.

De regering zint dus op wegen om deze onkosten te drukken. Eén mogelijkheid is: de electriciteit, die nodig is voor de machines, zo goedkoop mogelijk te houden om zodoende het bedrag van de produktiekosten te verlagen. Daarom is de regering bezig met het bouwen van hydro-electrische centrales. Men heeft momenteel een centrale van een 300,000 P.K. te Bay d'Espoir. Deze zal worden verdubbeld, zodat men over 600,000 P.K. beschikt. Deze uitbreiding kost echter $150 miljoen dollar, een bedrag gelijk aan de aanleg van de gehele Trans-Canada Highway in de provincie.

Het zijn met name de papierfabrieken waarvoor de hydro-electrische centrales worden gebouwd. Maar de staalfabrieken en de mijnen kunnen er ook van profiteren. Men hoopt dat de betrekkelijk goedkope electriciteit de industrie zal aantrekken om zich in Newfoundland te vestigen. De industrie is reeds toegenomen en de kleinhandel doet uitstekende zaken. De verkoop van auto's is in de jaren 1951—1961 met 267% toegenomen en de verkoop van dameskleren met 300%.

Het toerisme zal in de nabije toekomst een belangrijke bron van inkomsten worden. Men verwacht dat de inkomsten gelijk gesteld kunnen worden met twee papierfabrieken. *Er zit dus wel muziek* in de ontwikkeling van Newfoundland. Het is de Newfoundlanders dan ook van harte gegund dat de ontwikkelingsplannen goede resultaten op zullen leveren.

BEATRIX EN CLAUS IN SURINAME

Paramaribo: Het Prinselijk Paar dat begin juli op bezoek was in Suriname werd ook ontvangen op het Ministerie van Algemene Zaken. Zij worden hier buiten het gebouw verwelkomd door Premier Pengel.

WAAROM REIST U BIJ VOORKEUR PER HOLLAND-AMERIKA LIJN?

Wij denken dat het is omdat:
1. U kunt kiezen uit meer dan vijftig afvaarten naar Rotterdam (vanuit Montreal en New York tesamen zijn er dit jaar precies 53).
2. U kunt rekenen op goede Hollandse maaltijden, attente Hollandse bediening, Hollands amusement en natuurlijk Hollandse medepassagiers.
3. U kunt genieten van een heerlijke ontspannende zeereis, wat U zou missen als U ging vliegen; bovendien kunt U per schip 275 lbs. bagage per persoon gratis meenemen.
4. ...de namen s.s. ROTTERDAM, NIEUW AMSTERDAM, STATENDAM, MAASDAM, RYNDAM en m.s. PRINSES MARGRIET toch eigenlijk voor zichzelf spreken!

Eerstvolgende afvaarten:
van Montreal/Quebec 9 augustus, 1 september, 24 september, enz.

Vanuit New York: te veel om op te noemen.
Raadpleeg Uw reisbureau!

VAAR MET EEN "HAPPY SHIP"
VAN MONTREAL/QUEBEC OF NEW YORK NAAR IERLAND, ENGELAND, FRANKRIJK, HOLLAND, DUITSLAND

Holland-Amerika Lijn

MONTREAL — TORONTO — CALGARY — VANCOUVER
Halifax: Furness, Withy & Co. Ltd., Gen.-Agent

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig vraag volledige inlichtingen bij:
C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
Vanaf 1 april 1966:
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 335.00
met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen

Attention Sunday School Teachers
The Ninth Annual
Sunday School Convention
will be held on July 23, 1966, in Holland Marsh.
Registration time 9.00 A.M.
Speaker will be the Rev. H. Numan of Essex, Ont., on the subject "The Bible and Science".
The afternoon program will consist of a Sunday School workshop program.
At 6.00 P.M. there will be a banquet.
Rev. R. Kooistra, of Toronto, Ont., will give the inspirational speech to end the day. His topic will be "This Is My Father's World". This is also the theme for the day.
IT PROMISES TO BE A DAY OF FELLOWSHIP AND INSPIRATION. — WON'T YOU COME!

Communicatie

Woord, dat schept van den beginne,
leer ons op Uw woord te bouwen
en U altijd te vertrouwen —
maak ons zingend-blij van binnen.

Geef ons wijsheid, open ogen
om Uw wonderen te schouwen —
doe ons anderen ontvouwen,
dat zij op U hopen mogen.

Want Uw wezen is genade . . .
laat ons nimmermeer vergeten,
dat wie kind van God wil heten
met die tijding is beladen.

Zonder U is elk verloren —
zelfs wanneer wij van U spreken,
blijven wij zo in gebreke,
dat geen hart U goed kan horen.

Maar als onze woorden falen,
Woord, dat redt van den beginne,
wil ons tot het eind beminnen
en ook deze schuld betalen.

Dan — zó groots is Uw bevrijden:
boven bidden, boven denken! —
zult Gij ons de vreugd nog schenken
dat wij anderen tot U leiden.

Mensen, die wij voor U winnen,
die door ons lied U ontmoeten,
met ons U als Maker groeten,
Woord, dat schept van den beginne.

(Efeziërs 1,
voor Rev. M. Vrieze) Tini Van Ameyde

LEZERS SCHRIJVEN

Church and Secularization

Sir,

An article under this heading, by Mr. S. De Jong on behalf of the C.J.L. Foundation was printed in the June 24th issue of Calvinist Contact.

The manner in which this article was presented to our readers forced me to write some comments on it. It is not my intention to delve into the pros and cons of the recommendation on the principles of Union Security of the Board of Evangelism and Social Action of the Presbyterian Church.

However, there are three points I would like to stress.

First, to do justice to this recommendation, and to the many Christians in the Presbyterian Church, I suggest that an article such as this one, laced with so many strong statements be written in the language of the country.

Secondly, Mr. De Jong states that several decisions of the 88th General Assembly of the Presbyterian Church of Canada caused no small tumult in the press. In support of this, Mr. De Jong refers to an article which appeared in one of the big papers in Ontario, and quotes this Church Editor as saying "What in the world is the Presbyterian Church doing?"

On reading the article by the Church Editor of the Hamilton Spectator, Mr. Charles Wilkinson, and in the continuation of the same subject the following week, it is very clear that Mr. De Jong has taken this statement out of context, and consequently, the true interpretation has been altered.

Thirdly, Mr. De Jong concludes his article with this statement: "It is very regretful that the Presbyterian Church of Canada acted as she did and placed herself behind this secular principle as Union Security."

We are well aware of the fact that even in Christian Reformed circles, the stand of Compulsory Check-off of Union dues differs considerably. I am convinced that in the Presbyterian Church also, we will find many Christians.

Therefore, is the only way to build a Christian Labour Movement in Canada by telling others (also Christians) that they are wrong, and only we are right? Or perhaps, have we lost those Christians already?

Jack Wagensveld,
Hamilton.

Koopt bij de
ADVERTEERDERS IN
"CALVINIST-CONTACT"

DE ATOOM-ZEPPELIN

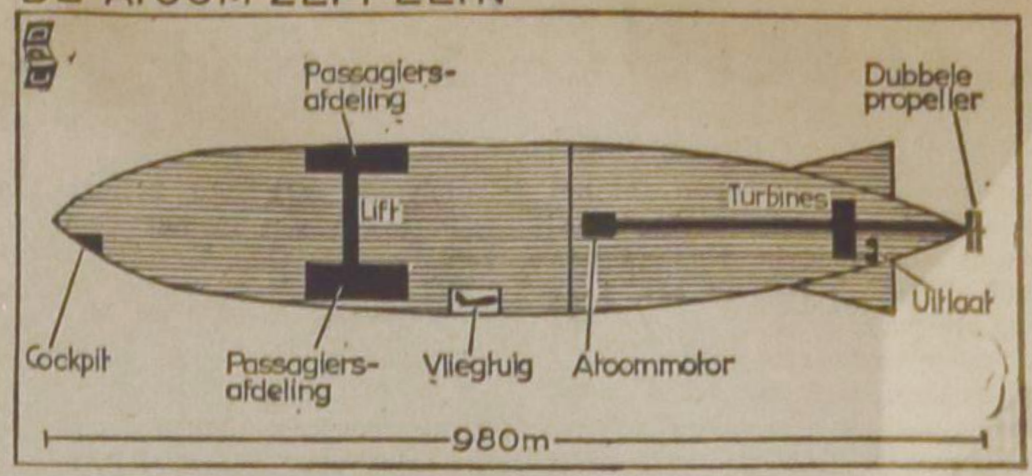

Nieuwe kansen voor de zeppelin

Na de jaren dertig zijn de kolossen van de zeppelins van het toneel verdwenen. Kleine zeppelins spelen nog een onbetekenende rol in sommige luchtmachten, maar als passagierstransport hebben zij afgedaan na de ramp met de 241 meter tellende zeppelin Hindenburg.

Heel misschien krijgt de zeppelin weer een kans in het internationale luchtverkeer als het idee van de universiteit van Boston opgang maakt. Onder leiding van professor F. Morse heeft de universiteit van Boston een uitvoerige studie en een ontwerp gemaakt voor een zeppelin met atoomaandrijving.

In de tekening geven wij een schematisch overzicht van het ontwerp. Het luchtschip is 980 meter lang en kan 400-500 passagiers en een vliegtuig bevatten. De grootste zeppelin ter wereld kon indertijd maar 72 passagiers opnemen.

Een atoommotor kan het gevaarte een snelheid geven van 160 km. per uur. De actieradius is onbeperkt. De gascellen zullen helium bevatten dat onbrandbaar is. De omvang van de passagiersruimte rechtvaardigt de term "vliegend hotel". De eetzaal geeft plaats aan 200 gasten, terwijl er ook een bioscoop aan boord is. Het "wandeldek" voor de passagiers is groter dan het dek van een schip als de "Queen Elizabeth".

Tijdens de vlucht kan de zeppelin een vliegtuig met 18 passagiers laten starten en landen met behulp van een lanceerinrichting. Het bouwen van het eerste luchtschip zal naar schatting 100 miljoen gulden kosten.

Information for young motorists

A number of reports have been received of cases where Ontario residents under the age of 18, have been charged with an offence for driving in the State of New York.

The vehicle and traffic laws of that jurisdiction require that for a non-resident licence to be valid in the state, the holder must at least have reached his 18th birthday.

Mensen op onze weg

door Ineke Parlevliet

②

Voordat ik het wist — of dat Mrs. Hoover het wist — was ik een wekelijkse bezoekster in dit gezin geworden. En gelukkig heeft Chuck Hoover me nooit doodgeschoten, alhoewel ik tallloze malen speciaal naar de Hoovers ging om hem met een bezoek te vereren. Op den duur werden we zelfs goede maatjes, waarmee ik dan niet zozeer bedoel dat hij aangenaam verrast was als ik weer eens kwam opdagen, maar meer dat hij me als een noodzakelijk kwaad accepteerde zoals je een lek in het dak aanvaardt, zelfs in stromende regen, omdat de huisbaas er toch niets aan laat doen.

Ondanks mijn bemoeienissen werden de problemen in dit gezin echter niet minder. Integendeel. Zoals te verwachten brak de dag spoedig aan dat Mrs. Friedhof ze het bevel gaf het huis te ontruimen. Tegen beter weten in verzocht ik de landlady om nog een poosje uitstel van executie te geven. Maar ze wilde er niet van weten.

"I told Chuck and Lilly (dat was Mrs. Hoover) that they could pay at least a part of the rent by picking fruit in our orchard. We've plenty of work for both of them, but Lilly only came once and Chuck never lifted a finger at all. That fellow is no good. He's not only a lazy bum, but a girl chaser, too! A couple of times my husband saw his car parked on that lonely dirt road and I bet you that he wasn't alone either! Yet Lilly was home. She's rather decent, but Chuck . . . !"

Mrs. Friedhof vergiste zich. Zo fatsoenlijk was Lilly Hoover nu bepaald ook niet, maar dat konden we geen van beiden toen weten. Ik kon de landlady geen ongelijk geven en het enige wat erop zat was dus om het echtpaar Hoover te helpen om een ander onderkomen te vinden.

Chuck deed z'n uiterste best om wat geschikts op de kop te tikken, d.w.z. hij verslond talloze mijlen met z'n auto en reed stad en land af op zoek naar een voordelig onderkomen. Of hij in feite nog iets anders deed dan rondtoeren, betwjifelde ik sterk. Wel weet ik dat z'n car nooit zonder benzine stond, terwijl z'n kinderen meermalen met een half lege maag naar bed gingen.

Een collega van me gaf me een tip dat er een huisje leeg stond waar pas een client van hem uit vertrokken was. Het stond midden in Sheldon. Het was klein, vuil, maar voordelig. De Hoovers namen er genoegen mee, nadat er eerst heel wat heen en weer gepingeld werd met de huisbaas. De huisbaas wilde de huur vooruit betaald, terwijl Chuck vond dat hij eerst zelf maar eens op de proppen moest komen met wat verf en behang. Het eind van het liedje was dat er geen verf en behang kwam, maar dat de huisbaas genoegen nam met de helft van de huur vooruit. Chuck had zowaar een paar dagen gewerkt, bracht met een zuur gezicht z'n huur offer en de Hoovers trokken in Jarvis Street no. 57. Het leek er eerst wat erg kaal met alleen het looprek en de naaimachine, maar dank zij de Salvation Army, de bedel-aktiviteiten van Rev. Benard en wat opgescharreld huisraad door mezelf, waren er toch al spoedig voldoende meubels, bedden, keukengerei en beddegoed aanwezig om het huisje daadwerkelijk te bewonen. Een paar dagen later vond Chuck nog werk ook.

Dat "vond" moet ook niet te letterlijk genomen worden. Hij kon er n.l. echt niet langer meer onderuit. Er moest geld komen voor levensmiddelen en Mr. Farrar weigerde nog steeds een cent welfare te geven totdat Chuck zich op het arbeidsbureau had laten inschrijven. De dag dat hij dat deed, werd hem werk toegewezen. Wegwerker. Het witte overhemd moest uit en een werkkiel aan. Dat was voor Chuck zo'n overgang, dat hij er prompt rugpijn van kreeg. Anderhalve week hield hij z'n job vol, maar toen legde hij het bijltje er bij neer. Aan zulk werk ging hij kapot. Dat kon hij z'n gezin niet aan doen. En zo vond ik de week erop een lege keukenkast en een tierende Lilly, die met schelle, schetterende stem Chuck de kast uitveegde. Ze zei kennelijk meer dan ze bedoelde (ofschoon ze het achteraf best verantwoorden kon!), want ik ving een paar maal het woord "hotel", "gambling" en "Pat" op. Pas toen ze na enige minuten door had dat ik binnen gekomen was (ze had m'n gebonk op de achterdeur niet gehoord en ik voelde me nu thuis genoeg bij de Hoovers om maar door te lopen), hield ze op.

Chuck had zich van Lilly's hele tirade niets aangetrokken. Hij lag languit op de chesterfield te roken en blies zorgvuldig kleine kringetjes naar het verveloze en vuile plafond. Hij was weer in 't "wit".

Billy was thuis van school. "I'm not going to send the kid . . . he hasn't had a thing in his stomach since last night," verklaarde Lilly.

"Why don't you make any money yourself?", smaalde Chuck tegen haar. "You're living right in town now. Can't be too difficult now, let's face it."

Ik was nog zo argeloos om te denken dat Chuck aan een job als werkster dacht, maar toen Lilly vuurrood werd en haastig het onderwerp op de baby bracht die niet zonder melk kon, begreep ik dat Chuck's opmerking of advies minder onschuldig was dan het eerst leek.

Het gekift ging nog een poosje door, zij het met meer reserve. Toen ik aan 't woord kwam en vroeg hoe de financiën er bij stonden en hoe de toekomst wat dat betrof er uit zag, kreeg ik te horen dat ze finaal blut waren. Chuck had geen recht op werkloosheidsuitkering en ook niet op ziektegeld. Dat was natuurlijk een schandalig onrecht. Per slot had hij last van z'n rug gekregen met het graafwerk. Ander werk was er niet te vinden, tenminste geen werk wat voor hem geschikt was (waarbij hij niet moe en vuil werd), dus de gemeenschap moest dan maar voor z'n gezin zorgen.

Ik vroeg Chuck hoe hij z'n biertjes de vorige avond betaald had en hoe hij aan z'n sigaretten gekomen was. Van vrienden. Ik sta er altijd weer versteld van hoeveel "vrienden" mensen zoals Chuck altijd in nood te hulp springen, of beter, waarvan beweerd wordt dat ze zo grif en gul hulp verlenen. Dat klopt absoluut niet met de gelijkenis van de Verloren Zoon, maar aangezien Chuck deze gelijkenis waarschijnlijk niet kende, hoopte hij maar dat ik hem op z'n woord geloofde. Ik gaf hem de raad om dan nu maar een diezelfde vrienden aan te klampen voor een paar flessen melk en wat eten.

Maar Chuck schudde bedenkelijk het hoofd. Nee, dat ging echt niet. Die lui hadden het zelf ook zo breed niet en je moest per slot geen misbruik maken van iemands edelmoedigheid.

Ik probeerde Chuck op zijn verantwoordelijkheid te wijzen ten aanzien van z'n gezin, enz. enz., maar m'n woorden gleden van hem af als water van een eend. Hoe langer en beter ik hem leerde kennen, hoe meer ik tot de overtuiging kwam dat Chuck niet alleen immoreel was, maar bovendien a-moreel. Hij kende geen moraal, die bestond voor hem niet.

Met Lilly was dat wel enigszins anders. Die was wel veel immoreler dan ik aanvankelijk dacht — en ook veel dommer dan Chuck — maar ze erkende toch nog wel zekere normen en verantwoordelijkheden. Zelfs was zij niet geheel en al van schuldgevoelens ontbloot.

De huidige situatie eiste echter onmiddellijke attentie. Barrie, de baby, brulde aanhoudend om z'n fles, Stephan dreinde om een sandwich en Billy zat in een hoekje in z'n eentje wat te grienen. Niet om eten, zoals ik vermoedde, maar uit vrees voor straf van de meester op school. Die twee hadden het toch al niet op elkaar begrepen en gezien Billy's onverzorgd uiterlijk, z'n hopeloos slordig en slecht schoolwerk (Billy had de eerste klas gedoubleerd en zat nu ook al weer voor de tweede keer in de tweede), kon ik me wel indenken dat een kind als Billy de nodige ergernissen bij een onderwijzer opriep. Als die meester Billy echter eens thuis had kunnen meemaken, zou hij het kind waarschijnlijk wel wat beter begrepen en behandeld hebben.

Billy moest naar school en wel zo gauw mogelijk. Ik bracht hem met de auto, na hem eerst mijn lunch gegeven te hebben. Toen bezocht ik Mr. Farrar. Zodra ik de naam Hoover uitsprak, trok Mr. Farrar een gezicht alsof hij in een korf met bijen had getrapt. Het was bij voorbaat een verloren zaak en ik had het kunnen weten.

"Even if I would get them a food voucher of less than five dollars, I would be guilty of contributing to the irresponsibility of this man," zei Mr. Farrar. "I just can't do it. After all it's money from the tax payers."

"But what about the children?"

"I realize there's a problem here and I feel sorry for them. But it's not my problem, but yours. I am the welfare administrator and you are the social worker. That makes all the difference."

Inderdaad was dat precies het hele verschil en ik zat er mee. Ik klopte maar weer aan bij Rev. Benard. Zijn kerkelijke gemeente was niet groot en rijk nog minder, maar ik kreeg toch tien dollar voor boodschappen. Zo werd de eerste hulp verleend, maar van daadwerkelijk maatschappelijk werk doen leek weinig terecht te komen. Per slot is dat erop gericht om de mensen weer zelfstandig te maken, zodat ze een menswaardig bestaan krijgen en houden zonder inmenging van derden. Bij de Hoovers leek het daar nog niet erg op.

Het enige wat we tot nu toe bereikt hadden, was een nieuwe bril voor Billy. Weliswaar niet door Chuck betaald, maar Lilly was dan toch eindelijk met hem naar een oogarts gestapt en een van de Service clubs zou het doktersbezoek plus de onkosten voor z'n rekening nemen.

Terwijl ik 's avonds thuis nog m'n hoofd liep te breken hoe dat nu verder met de Hoovers moest — want ik kon Rev. Benard toch niet om geld blijven vragen en er is ook nog steeds geen wet die slampampers als Chuck en konsorten eens veroordeelt tot een lijfelijke afstraffing, het enige wat m.i. misschien op deze lui nog vat zou hebben — was de zaak al dik voor elkaar. Dat merkte ik drie dagen later.

Ik had amper m'n jas uitgetrokken die morgen toen ik op de Agency kwam, toen Lilly opbelde. Half grienend, maar het klonk onecht. Chuck was er vandoor en ze zat weer "zonder". Wat er nog aan eten in huis was, had hij meegepikt. Ofschoon het m'n car dag niet was, leek het me toch wel beter dat ik me persoonlijk van dit nieuwe drama op de hoogte ging stellen. Ik leende een auto van een collega en toog Sheldonwaarts.

Jarvisstraat 57 verkeerde in de grootst mogelijke wanorde. Toen Chuck er nog was had hij blijkbaar genoeg de wind er onder gehad dat Lilly zo nu en dan eens met een bezem door het huis ging en wat was- en strijkwerk verrichtte. Per slot moest Chuck dagelijks een wit overhemd hebben. Nu lagen de natte en vuile luiers in de gootsteen gekwakt, de bedden waren onopgemaakt, vuile vaat was her en derwaarts door de kamer en keuken verspreid en vier gehavende schoteltjes waren tot de rand gevuld met peuken en as. Er waren rode en witte peuken, voor mij een bewijs dat er niet alleen door Lilly gerookt was de vorige avond. Als ze sigaretten had, rookte Lilly als een schoorsteen bij 40 below zero. Bovendien smeerde ze gewoonlijk meer lipstick op haar lippen dan margarine op het brood van de kinderen. Toen ik de kamer in liep, zag ik nog net hoe Lilly met haar blote voet een fikse trap tegen een bierflesje gaf, dat gehoorzaam onder een kastje rolde. Het was de vorige avond er schijnbaar gezellig toegegaan. Ik vroeg me af met wie Lilly de bloemetjes buiten gezet had, daar Chuck volgens Lilly al in de ochtend was vertrokken die dag.

"Is this the first time Chuck left you? And do you have any idea where he went?", vroeg ik.

"I guess he went to B. He got a girl friend over there. He's left me before. But he always came back. This time he won't, he told me. He's fed up with everything and everybody."

"So he went to Pat?" Het was een schot in de lucht, maar in een helder ogenblik leek die naam hier wel op z'n plaats.

"How do you know?", vroeg Lilly verbouwereerd.

"Well, that was the girl you talked about three days ago, so I figured it was Chuck's girl friend. Is Pat married?"

"No. She's only nineteen." Er klonk ontegenzeggelijk jaloezie in Lilly's stem.

"Does she have children?"

"Only one. A girl. She's about nine or ten months or so."

"Chuck's?"

"Yes, of course."

"Does he support Pat and the baby?"

"Not the baby, that's for sure, but he buys Pat nice things when he has some money."

"How do you know that he doesn't support the baby?"

"Because she's in the care of the Children's Aid. They took her away several months ago. She was neglected. There was a court case. But Pat might get it back next month."

"You're well informed."

"Why not? I've known Pat almost as long as I know Chuck. He's been going with her for years."

"You don't care?"

"Sure. I wished he would leave her alone and spend the money on me."

"Do you think he will come back some day?"

"He always comes back sooner or later. He says he loves Pat, but me just the same. He can't make up his mind between the two of us. And Pat is crazy about him."

"You care for Chuck?"

Lilly haalde haar schouders op met een triest gebaar. "He s'better than nothing."

"Do you run around with other men?"

"Me??? Of course not!" Maar terwijl ze het zei, kreeg ze een kleur.

"Who was your male visitor last night?"

"There hasn't been a man here at all! Only some girl stopped in for a while. I knew her from Mrs. Friedhof. She used to work there."

"Why don't you play it straight, Lilly? You just kicked a beer bottle under that dresser and those filled ash trays tell me the same story. I'm sure your friend wears lipstick like you do. A man doesn't."

Een ogenblik was Lilly uit het veld geslagen. Toen, met een bijna triomfantelijk gezicht, zei ze:

"Oh, I forgot! The landlord was in for a while! He came for the rent, but of course I didn't have it. He would be back next week."

Ik was er zeker van dat ze loog en vroeg me af of Lilly ook een 'vaste' boyfriend had genomen of dat ze misschien zich prostitueerde. Het feit dat ze een nieuw pakje sigaretten te voorschijn haalde, gaf me te denken.

"I'm flat broke." Lilly keek me aan alsof ik nu wel even eten te voorschijn zou toveren.

"Did you see Mr. Farrar?"

"Yes. I went there yesterday. If Chuck doesn't turn up tomorrow, he'll give me a food voucher, because I'm a deserted wife now. And I have to lay a charge against Chuck for non-support. I'll do that tomorrow morning before I see Mr. Farrar again, you see."

Ik "zag" het allemaal. Het was dik voor elkaar. Chuck zou vandaag of morgen wel weer op komen dagen als hij behoefte kreeg aan z'n officiële gezin. Ondertussen was Lilly uit de financiële brand. Ik had een sterk vermoeden dat het echtpaar Hoover dit zo zakelijk samen overlegd had. Het was DE oplossing! What a mess! Erger kan het haast wel niet. Maar ik vergiste me schromelijk.

Lilly haalde me uit m'n gepeins. "But we've got nothing to eat today," jammerde ze.

"I can't help that," antwoord ik. "As long as you can find money for cigarets, I'm sure you can find money for food."

Lilly keek me aan alsof ik schromelijk m'n plicht als maatschappelijk werkster verwaarloosde. Ik stond op en vertrok. Momenteel was met Lilly toch geen goed gesprek mogelijk.

(Wordt vervolgd.)

CHINA: DE ONTWAKENDE REUS

China is een heel oud land. Haar geschiedenis begint al ver voor de geboorte van Christus. Tot het einde van de 18de eeuw leefde het nogal op zichzelf. Bergen en woestijnen scheidden haar van de buitenwereld af. Het was trots op haar eeuwen-oude cultuur. Het meende onwankelbaar te zijn gegrond op de wijze leringen van Confucius, van wie de Chinezen hadden geleerd de deugd te beoefenen en volgens zijn regels met betrekking tot de onderlinge verhoudingen in gezin en staat een gelukkig leven te leiden. Anderen zagen in de leer van het Tauïsme, waarin het tegenovergestelde van het confusianisme werd geleerd, de maatschappelijke verkeersregels. Volgens deze leer moest elke opzettelijke regeling achterwege worden gelaten. Teveel bindingen dienden het levensgeluk niet. Wie zou ooit dit grote China, gebouwd op haar wijsheid, omver lopen?

DE WEG NAAR HET COMMUNISME

Deze zelfverzekerdheid werd in de 19de eeuw echter wreed verstoord. De invloeden van buitenaf ondermijnden de beginselen van het confucianisme. De opiumoorlog (1839-42) en de oorlog met Japan (1895) gooiden de Chinese droom van eigen grootheid in gruizels. Men had vaak smalend neergezien op de barbaarse buren, maar de Japanners waren hun toch te slim af. De Chinezen kwamen zelfs tot de conclusie dat ze van het Westen nog wel wat konden leren. Want in 1848 werd het Chinese onderwijs op Europese leest geschoeid. De wijsheid van Confusius werd niet langer als kennis voor het eindexamen vereist. Hierdoor brokkelde de culturele eenheid af. Aangezien China eigenlijk nooit een politieke eenheid met een goed georganiseerde regeringsvorm was geweest viel het grote rijk in vele delen uiteen, zodat het ten prooi viel aan bloedige burgeroorlogen.

Hierbij bleef het echter niet. Na de nederlagen groeide bij de Chinezen het nationaliteitsgevoel. Ze moesten de handen ineenslaan om de indringende buitenlanders van het lijf te houden. De Kwo min Tang (de Volkspartij) werd gevormd, die de Drie Volksbeginselen' van Soen Yet-sen (ras, democratie en volkswelvaart) als leidraad aanvaardde. Van de superioriteit van het gele ras was men, ondanks alle nederlagen, overtuigd. Het vólk zou regeren en de zo lang verdrukte minderheden (de boeren en de kleine man) zouden worden beschermd. Deze zwakke Volkspartij zocht steun bij Rusland, dat in haar revolutionaire programma eveneens de proletariër wilde helpen. Door de communistische hulp werd de partij grondig georganiseerd, een militaire academie gesticht en weldra marcheerde een Chinees leger onder leiding van Tsjiang K'ai-sjek door het uitgestrekte China en verdreef elke onderdrukker die het leger voor de voeten liep. Tsjiang K'ai-sjek, die hoe langer hoe meer het communisme begon te wantrouwen, scheidde zich van de Volkspartij af. Sindsdien waren er twee groepen: de communisten en de nationalisten. Op aandringen van de Amerikanen sloten deze twee groepen zich aaneen (1941) om de Japanese indringers te weerstaan. Maar de wrijving tussen de twee groepen bleef bestaan, vooral toen de regering onder Tsjiang K'ai-sjek steeds corrupter werd en het volk meer heil begon te zien in het communisme dan in het nationalisme.

Tsjiang K'ai-sjek moest op de duur de wijk nemen naar Formosa. Toen werd China uitgeroepen tot de Chinese Volksrepubliek.

DE CHINESE VOLKSREPUBLIEK

Verschillende revolutionaire groepen werkten hierin samen. Ze vormden een 'Eenheidsfront'. Hiertoe behoorden de intellectuelen, de middelklasse en de boeren en arbeiders. Alleen de grootgrondbezitters en de kapitalistische industriëlen werden buitengesloten.

Deze groepen waren niet allemaal uitgesproken communistisch. Onder de intellectuelen bevonden zich velen die zich aansloten uit nationalistische motieven. 'China voor de Chinezen' was hun leus. De andere groepen waren de communistische ideologie evenmin toegedaan. Vele Chinese boeren dachten in hun hart nog confusiaans. Ze moesten later dan ook niets hebben van de 'commune idea', waarbij men in groepen werd georganiseerd om gezamenlijk de Staat te dienen. Omdat de communisten de verdrukte boeren daadwerkelijk hielpen sloten ze zich bij hen aan. Daar China een agrarisch land is konden de communisten zo'n groot deel van de bevolking achter zich krijgen. De boeren waren immers al lang blij dat er eindelijk eens hulp op kwam dagen. Dat ze niet langer door de hoge huur voor hun land door de grootgrondbezitters werden klein gehouden en van de geldschieters afhankelijk waren, die de arme boeren tot slaaf maakten indien zij het geleende geld niet konden terugbetalen. De communisten, wij zullen dit moeten toegeven, hielpen tenminste de gewone man. Zij verwachtten dat alle aangesloten groepen zich het lot van de arme boeren en arbeiders zouden aantrekken en zich zouden inspannen om hun nood te lenigen. De elite, waaronder vele intellectuelen, afkomstig uit hogere kringen, hadden zich tot dusver weinig het lot der boeren aangetrokken. Wat wisten zij van de omstandigheden der boeren die op verafgelegen oorden dagelijks worstelden om hun dagelijks bestaan? De communisten wilden echter, dat ook de intellectuelen zich zouden gaan bemoeien met dit deel van de bevolking. Men moest de studieboeken dan maar eens met rust laten en in plaats daarvan de handen uit de mouwen steken. Want wie zorgen voor het dagelijks brood? Wie zorgen voor de noodzakelijke levensbehoeften als kleding en schoeisel? De *werkende* man!

Waarom zouden de intellectuelen een bevoorrechte positie innemen? Zij behoorden toch eigenlijk nog tot de bourgeoisie, de hogere klasse. Ze mochten dan om nationale belangen het communisme steunen, op de duur moesten ook zij gaan inzien dat er in de communistische heilsstaat maar één klasse kan bestaan: de klasse van de werkende man. Momenteel zijn de universiteiten gesloten en moeten de studenten op het land gaan werken. Zodra de economische toestanden weer wat opleven mogen de studenten terugkeren naar de collegebanken.

Ook de soldaten staan bij de communisten in hoog aanzien. Zij zijn het die de boeren van hun onderdrukkers hebben bevrijd. Zij beschermen de Volksrepubliek tegen de imperialisten die hun rijk trachten te belagen en de aanhangers der imperialisten die zich in China nog steeds roeren. Velen van de soldaten zijn boerenzoons, die de communistische regering graag hun diensten aanbieden als dank voor wat de partij voor hun klasse heeft gedaan. Deze soldaten hopen in de toekomst ook de andere onderdrukte minderheden in Azië, Afrika en Zuid-Amerika te bevrijden.

Tot dusver heeft China echter de handen nog vol met het opbouwen van een eigen heilsstaat. Het loopt alles nog niet zo gesmeerd als men had gehoopt. Het 'gemeenschaps-idee' is een fiasco geworden. De staatsboerderijen vinden geen gunstig onthaal. Wat het leger betreft oefent men veel, maar men houdt zich in Indië toch maar liever op een afstand. De verspreiding van het communisme is ook geen succes. In Indonesië is het communisme er letterlijk uitgeknuppeld. De Japanse communisten hebben zich onlangs tot Rusland gewend. In Afrika is China evenmin populair. Castro scheldt China voortdurend de huid vol.

ONDERLINGE ONENIGHEID

Het 'Eenheidsfront' blijkt niet zo eendrachtig te zijn als het eerst wel leek. Zolang iedereen nog wat in de melk te brokkelen had ging het wel, maar toen de 'hardliners' de boventoon wilden voeren en hun ideeën wilden doorvoeren was het gauw met de eenheid gedaan. De gematigden begonnen vragen te stellen. Het gevolg was dat toen er een opvolger voor Mao Tse-tung moest worden gevonden, de verschillen aanleiding gaven tot een felle strijd.

De 'zuivering', die momenteel in China gaande is, is dan ook meer dan een strijd om de macht. Persoonlijke elementen spelen hierin zeker een rol, maar eveneens politieke. Vragen over het economische, buitenlandse, militaire en atoombeleid zijn in het geding. Vragen zoals:

- Is het verstandig om alle Russische hulp af te wijzen? China heeft de financiële en technische hulp immers broodnodig! Hoe nodig moeten er meer wegen worden aangelegd om de enorme afstanden te 'verkorten'. Hoe kunnen de boeren ooit hun waar op een economische manier aan de man brengen wanneer er geen wegen zijn en geen vrachtauto's of goederentreinen?
- Zou men eerst niet eens in eigen huis de zaken op orde stellen alvorens zich met de situatie van andere landen te gaan bemoeien?
- Is het niet overdreven om een groot leger op de been te houden en daarvoor zoveel geld te spanderen wanneer er eigenlijk geen acuut gevaar bestaat? Is het leger bovendien wel in staat de 'vijand' te weerstaan?
- Moet men miljoenen uitgeven voor enkele atoombommen, terwijl de economie van China zo wankel is? Wat voor zin heeft een dergelijke humbug?
- Is de strakke lijn van Marx en Lenin wel zo aanbevelenswaardig? Rusland heeft er nog weinig plezier van beleefd. Steeds meer en meer worden 'kapitalistische' theorieën in praktijk gebracht. Men zou verwachten dat de Chinese communisten hieruit hun lessen zouden leren.

De communistische leiders schijnen naar de vragen van de gematigden niet te willen luisteren. Lin Piao, die waarschijnlijk Mao zal opvolgen, wil van geen matiging weten. Deze kundige militair gelooft dat wanneer men Noord-Amerika en West-Europa met de 'stad' vergelijkt, men Azië, Afrika en Zuid-Amerika met het 'platteland' kan vergelijken. Zoals de Chinese boeren zich hebben moeten vrijmaken van het juk van de 'stad', zo moet China de Aziatische, Afrikaanse en Zuid-Amerikaanse 'platteland-bewoners' helpen in de strijd tegen hun onderdrukkers. Piao is dan ook een groot voorstander van de guerillastrijd waarin hij zeer kundig is. Door deze benden zal men de regeringen van Azië, Afrika en Zuid-Amerika omver moeten werpen en door communistische vervangen. Deze overwonnen landen zullen dan Noord-Amerika en West-Europa omsingelen en in de pan hakken.

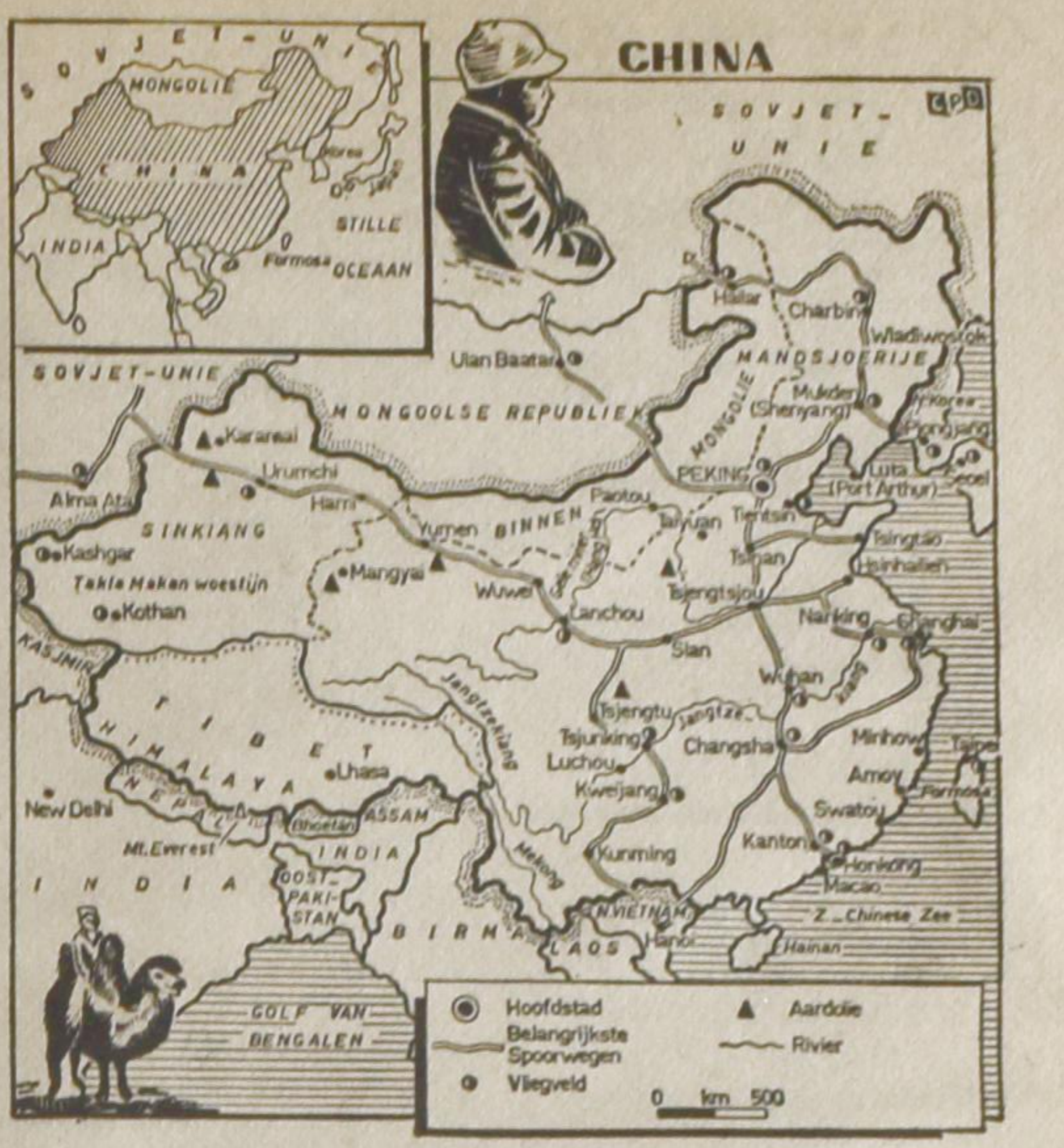

De intellectuele aristocraten in China moeten van Piao dan ook maar niet te veel verwachten. Van die gematigden moet hij niets hebben. De methoden van Stalin zijn beter dan die van de heren die momenteel in Rusland de lakens uitdelen. Zo houd je de mensen niet in toom. Alleen via de weg van ontbering en zelfopoffering zal men het communistische land der belofte binnengaan.

Buitenlandse professoren uit Frankrijk, Engeland en Nederland werden onlangs op de vingers getikt en ervan beschuldigd dat zij de studenten de westerse bourgeoisie-ideeën leerden. Lu Pong, de president van de universiteit van Peking was er reeds mee besmet en werd dan ook prompt ontslagen.

Het oude systeem van de 'gemeenschap' zal weer worden ingevoerd ten behoeve van de welvaart voor het gehele Chinese volk.

Hoe lang zal men dit ijzeren communistische juk verdragen?

P.T.

Oost-Duitsland ziet af van een gesprek

Zoals wij reeds eerder hebben gemeld zouden de politieke leiders uit West- en Oost-Duitsland een debat openen op 14 en 21 juli over de 'Duitse kwestie'. Het debat zou door de pers, de radio en de televisie worden verslagen. Onder de Oost-Duitse communisten heerst echter onenigheid over het voorgestelde debat. Sommigen zien in een dergelijk debat een gelegenheid om de West-Duitsers de indruk te geven dat de communisten niet onwillig of onvriendelijk zijn. Zo zou men in West-Duitsland op de duur de gescheidenheid accepteren zodra men in de gaten kreeg, dat die Oost-Duitse communisten zo kwaad nog niet zijn. Een groot gedeelte van de communistische partij in Oost-Duitsland is het hiermee niet eens. Men vreest dat het van 'kwaad tot erger' zal worden, en de Oost-Duitsers de gescheidenheid niet langer zullen accepteren.

Het is natuurlijk de vraag of de Oost-Duitsers dit 'kat en muis'-spelletje van de Oost-Duitse regering zullen nemen!

Verdien een boek

door het aanbrengen van een

abonnee op ons blad.

Christian Conference Grounds for Eastern Canada ?

Who has the vision at this time to establish a Christian conference ground?

For Kingdom work we have been offered:

Approximately 45 acres of developed campground with new buildings, accommodating up to 120 people, for the price of $35,000 on Round Lake, Hwy. 62 West of Pembroke, Ont. We will offer:

$15,000 in $100 interest bearing bonds 5%.
$25,000 in shares denominations of $50 and $100.

Never in the history of our Eastern Canada Churches will such an opportunity come up again. We covet your individual or society response.

We need your response NOW. The deadline we have to meet is October 1, 1966.

Contact Mrs. F. A. ZANDBERGEN,
R.R.2, Brinston, Ont.

The Christian Reformed Church Co-operative Medical & Hospital Society

Organized in 1950.

Insures all persons of Dutch extraction and of Protestant persuasion in the Province of Ontario.

PLAN A: **Surgical Costs**
Family premium, all children under 18 included. $34.00 per year.
Single premium $14.00 per year.

PLAN B: **Hospital Visits and Diagnostic X-Rays**
Family premium, all children under 18 included. $12.00 per year.
Single premium $6.00 per year.

All benefits are according to the fees listed in the "Schedule of Fees 1962" as approved by the Ontario Medical Association, with a maximum of $500.00 per case per year.

Ask for complete information.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 - HAMILTON, ONT.

Please send us by return mail the information about your Insurance Plans.

Name: ....

Address: ....

VERKOELDE VRIENDSCHAP

De Chinese premier Tsjoe En-Lai (links) wordt op het vliegveld van Moskou verwelkomd door de Russische premier Kosygin, toen de verhouding tussen de twee grote communistische landen warmer was dan op dit ogenblik.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢, For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Mel and Doloris Huizinga thank God for the safe arrival of their first born

MICHELLE DOLORIS

on July 10th, 1966.

20 Maplewood Ave.,
Hamilton, Ont.

Thankful to our Covenant God, who made everything well, we are happy to announce the birth of our son

RICHARD

Mr. and Mrs. Jan Bevaart.
Diana.
Brian.
Clarence.
Paul.

212 Seneca Ave.
Hamilton, Ont.

With thanks to our God we announce the 30th wedding anniversary of our beloved parents and grandparents

Mr. and Mrs. KLAAS BYLSMA (nee HENSTRA)

on July 30, 1966

Belleville, Ont.

God has provided us with bountiful blessings, blessed be the Name of the Lord.

Mr. & Mrs. Steven R. Bylsma.
Anna-Maria M.
Caroline P.
Elizabeth A.
Belleville, Ontario.

Mr. & Mrs. John Doornbos (nee Bylsma).
Grand Rapids, Michigan.

Miss Margaret Bylsma.

1941 - 22 July - 1966

On July 22, 1966 we hope to celebrate with our parents and grandparents

ANTOON VAN ZUILEKOM
and
JOHANNA G. B. VAN ZUILEKOM—HUISKAMP

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That the Lord may continue to bless and spare them for each other and for us for many more years to come.

Brampton:
Ineke and John Kalsbeek, Tommy.
Scarborough:
Dietz and John Tensen.
Scarborough:
Anthony.

56 Ellesmere Rd.,
Scarborough, Ontario.

The Lord willing on July 24th, 1966 we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

GEERT GEERTS
and
NELLY GEERTS—DE JONG

the occasion of their 25th wedding anniversary.

We pray that God may spare them for each other and for us for many years to come.

Herman and Margaret (engaged).
Bill and Diny. (Francine).
Nelly.
John.
Corry.

Reception in the Immanuel Christian Reformed Church auditorium on Monday, July 25th. from 8 P.M. - 11 P.M.

The Lord willing, on July 30th, 1966 we hope to commemorate with our dear parents

MORRIS ABMA
and
CLARA ABMA—SLEGT

who were united in marriage 25 years ago.

That the Lord may bless them in the years to come is the wish of their thankful children.

Ruurd Abma,
Churchill, Manitoba.

Hank,
Helen,
Nelly,
Nina,
Robert,
Freddy,
Clarie,
Edmonton, Alberta.
11607 - 128 St.

On July 31, 1966, the Lord willing, we hope to celebrate the 25th wedding anniversary of our beloved parents

KLAAS POSTMA
and
JACOBA POSTMA (KROOK))

It is the wish of their children that the Almighty and Heavenly Father will bless them in the future as he has done in the past.

Sarnia:
John and Adrienne.
Martin and Mieke.
Peter.

Opportunity for congratulations will be given in the Laurentian Motel on Monday, August 1, 1966, from 8-10 P.M.

In de gezegende ouderdom van 82 jaar is zacht en kalm in Vrede ontslapen onze geliefde zeer zorgzame vader, groot- en overgrootvader, broeder, zwager en oom

JAN VAN DER KOOY,

weduwnaar van
Trijntje Verboon.

"Gelijk zich een vader ontfermt over zijn kinderen, ontfermt Zich de Here over wie Hem vrezen. (Psalm 103:13).

Den Haag:
R. van der Kooy.
W. van der Kooy-Bukes.
Tinte:
A. Groenewegen-van der Kooy.
H. C. Groenewegen.
Cayuga, Canada:
A. van der Kooy.
M. van der Kooy-van der Knaap.
Simcoe, Canada:
M. van der Kooy-van der Kooy.
Jac. van der Kooy.
Giethoorn:
Jb. van der Kooy.
E. M. van der Kooy-Kleijwegt.
Brantford, Canada:
J. Groenewegen-van der Kooy.
C. Groenewegen.
Hellevoetsluis:
P. van der Kooy.
J. M. van der Kooy-van der Sar.
Rozenburg:
A. Voogt-van der Kooy.
C. Voogt.
P. Groenewegen-van der Kooy.
A. Groenewegen.
Port Credit, Canada:
W. van der Kooy.
J. van der Kooy-de Haan.
Red Deer, Canada:
T. J. Klootwijk-van der Kooy.
G. H. Klootwijk.
Klein- en achterkleinkinderen.

Rozenburg, 29 juni 1966.

In His mercy God has taken onto Himself one of our members

ANDY BERGSMA.

"When we are called to part it gives us inward pain; But we shall be joined in heart and hope to meet again. Hymn 477 vs. 4.

Dunnville Young People Society "In God we trust"

July 3rd, 1966.

Na een moedig gedragen lijden nam de Here tot Zich onze lieve schoondochter en zuster

TINA BEIMERS,
geb. KAASTRA,

echtgenote van
Renze Beimers.

Burnaby, B.C., 4 juli 1966.

Mr. & Mrs. John Beimers Sr., Pembroke, Ont.
Mr. & Mrs. Jan Beimers, St. Anna Par., Fr., (Ned.).
Mr. & Mrs. Klaas Beimers, Cobden, Ont
Mr. & Mrs. Wop Beimers, Renfrew, Ont.
Mr. & Mrs. Harke Beimers, Vars, Ont.
Mr. & Mrs. Bertus Beimers, Pembroke, Ont.
Mr. & Mrs. Gerrit Beimers, Renfrew, Ont.
Mr. & Mrs. John Beimers Jr., Pembroke, Ont.
Mr. & Mrs. Andries Beimers, Westminster, B.C.

We ask for a girl to share with two other (Christian Reformed Church) girls a

FURNISHED APARTMENT

in Downsview. Phone 249-2076 after 6 o'clock.

Te koop: Een bestaande

ZAAK IN HOLLANDSE GROCERIES

en Textiel, welke een goed bestaan oplevert. Brieven onder no. 1891, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

FARMS TE KOOP

200 acre, 180 bewerkbaar. Het 4 slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien. Extra grote barn. Ziet er prachtig uit. Prijs $43.000 met redelijk down.

Een **100 acre**, 95 acre bewerkbaar. Deze farm is gelegen een paar mijlen van Embro. Barn is 6 jaar oud. Huis heeft 3 slaapkamers, bad en furnace. De totale prijs met de oogst is $22,500 met $5000 down.

Een **100 acre** farm, barn heeft 7000 vierkante voet en is ingericht voor zeugen. Huis heeft 3 slaapkamers en heeft alle moderne voorzieningen. Deze farm is gelegen enige mijlen van St. Mary's. Open voor offer.

En voor meer farms, van 50 tot 500 acres, met en zonder stock en implements, rond Woodstock en Aylmer, schrijf of bel

Mr. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, Ont.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigen

Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

Koopt bij de Adverteerders in CALVINIST-CONTACT

Te koop aangeboden:

200 ACRE FARM

18 mijlen van Hamilton

Eerste klas farm, 200 acres vruchtbaar land. Grote L-shaped barn 100 x 35 en 75 x 30. Goed melkhuis, wagenhuis, dubbele garage enz. Prachtig gemoderniseerd woonhuis. Financiële regeling kan worden getroffen.

Indien U informaties wilt hebben, schrijf of bel: ALBERT VERMEULEN, 389-2293.

JOHN VOORTMAN & ASSOCIATES LTD.

1104 FENNELL AVE. E., HAMILTON, ONT.

---

120 acre Farm

6 mijl vanaf Jarvis, on highway. Huis met 3 slaapkamers, voorkamer en keuken. Grote L-shape barn. Geen vee en machinerie. Vraagprijs $20,000. Down $3,000.

Jack Bylsma
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

HI NEIGHBOURS!

The good old summer time, in the good old summer time. Walking down a shady lane, with that baby mine. And so the story goes. Summer is the ideal time but I am becoming cynical. As soon as you think you can relax in the shade the ever present fly or mosquito comes to pester you. You can't sit in the grass because you'll have ants, not only in your pants but in your hair as well. Oh those ever annoying pests. They take all the pleasure out of a cool evening after a very hot day. They are so cunning and can be monsters in extremely small disguise. The temperature soars, you finally decide you might as well go to bed. It's no hotter there than anywhere else and perhaps you'll dream of cooling breezes and the soft lapping of water against a bow of a boat. Bzzz - bzzz - bzzz — a little stinger aimed at one of your extremities makes you sit up like a shot. Where is that buzzing little demon? While your back becomes more and more moist, you chase him around the room, until he ducks out of sight. You hope he'll go away or at least forget about you. You try to relax and get to sleep again, but from his unseen perch he has been watching you. He can tell by your lack of movement that you've let down your guard and so he makes another dive, this time straight at your left ear. You can feel the breeze of his tiny wings go past your cheeck. Whams, you got him! That's what you think! 60 Seconds later he is giggling into your other ear. A fed choice words and up comes the sheet. Better stuffy than stung. Tomorrow's lump on your leg shows plainly your enemy found the little crack between sheet and bed.

Good old summer time —? Maybe, for a mosquito netted hunter, but for me — its plain bug-ridden misery.

Bugs — bugs of any kind annoy me. They are man's worst enemy and we are living in a world that is completely at their mercy. Not only the flying kind but there are the crawling, slithering kind that send goose-pimples up my spine. Just thinking about them makes me squirm. They are all around us, below, above, in- and outside our homes. Eating or looking for a meal, like the roaring lion, seeking what they can devour. Have you ever seen a picture of a fly enlarged? More scary than a tiger. And then there is the termit, which is called a "social" insect in our encyclopedia. Oh, he's social alright. You may sit comfortably in your lovely home while our social neighbour, the tiny termite maybe gnawing away at the wood of your house. He is anti-social in behaviour for he shies away from light, he will die if exposed to dry air. But in his native habitat he can do his dirty work so quietly that you don't know he's around, until you find a beam in your home gives way. In the city of Toronto alone during the past 27 years termites have spread over a region covering an East-West distance of about 20 miles. Value of homes have gone down tremendously in an infested area, realtors tell us, so no one talks about it. Should you find the pest has made himself at home with you, you'll have to employ professional help to get rid of him, and this is very difficult indeed. They leave no sawdust or holes in the wood to let you know they're around, the little monsters "digest" the wood if you please and settle down with all their relatives. Not only do they eat wood, although this is probably their staple meal, they will feed preferably on damp, old wood which is in contact with the soil but when the need arises they include in their menu such delicasies as dry lumber, foliage of living trees and shrubs, field crops, nursery stock, shrubs, flowers, paper, cardboard, foodstuffs, rugs, fabrics and shoes. Plastics, electric insulation and utility cable covering has been damaged although not eaten. And if you think you've got a good sized family tree, you should read up on theirs. There are 2000 known species of the termite and they's been around as long as man has existed and before. They have a very happy family life, too, after they have courted a cute female, they settle down and begin to form a complete colony.

Their home life resembles that of the ant but at least the ant is satisfied to build his own home and leave ours alone as a rule. Our little friend the terminte can weaken and damage wood in a very destructive way. It is estimated that termites cause up to 40 million dollars worth of damage in the U.S.A. each year.

So, is there **a war going on?** Indeed their is, in the foundation of our cities, and the enemy so far has the last laugh. A lot of trees now growing in our forests will come to an untimely end because of our social insect the Termite.

This friendly shy little creature has company in his destructive way of life and the need to control these fellow pests has reached even our government departments' ears. The Dept. of Agriculture Research Institute in Belleville has worked many years to find ways and means to control and get rid of the existing pests in homes, garden and fields. They reached our shares in imported nursery stock, and the inspectors at our borders are extremely cautious about allowing any plant to enter Canada. Legislation was passed last May prohibiting the movement of plants with soil from Europe. Canada's inspectors refused entry to 17,845 plants due to pests or potential pests. About 6000 plants were found in travellers' baggage, and 3,023 of these were rejected, the plants, not the travellers. It's a good thing supervision and inspection is so strict. When the Mediterranean fruit-fly sneaked in to Florida in 1956, a $10 million program was required to get rid of them. It would have been a terrific cost to the Florida fruit growing industry if this had not succeeded.

There is of course much work being done in laboratories to control pests in all parts of the world and in this fight borders are not known. Every country has an interest in its food supply, and can not afford to feed pests. Bugs to fight other bugs are often introduced very carefully into an infested area. Carefully selected and painstakingly tested, these methods are helpful. But the fight is a never-ending one, for each year Canada records 5 new pests species and the fight against them may be a very difficult one.

So here again a word of warning is not out of place. We have flower and vegetable gardens and the insect problem is here as well. When you buy and use insecticides, sprays, powders or in whatever form you use it, please read the label. Do not use it without this guide and wash all vegetables well. So many accidents and illnesses could be prevented if more care were used. Our government has warned us through its Dept. of Health and Dept. of Agriculture to be cautious. Also where we store our insecticides is so important. Children are curious and can taste or swallow anything within their reach.

So to work with the bug-bomb but follow this rule: Read the label, wash your hands and wash your food.

Now I've prattled on long enough. While you swing in your hammock at a trailer park, or *lie in the shade of your tent near* the beach, or just relax in the shade of your tree in the back yard — happy relaxing and don't let the bugs bite.

Greetings from
YOUR NEIGHBOUR.

TEACHERS WANTED

BOWMANVILLE

We need another

TEACHER

to serve in our Junior High Dept. This teacher will have Grade 7 as his/her Home Room and is expected to teach History/Geography, or French and Latin in Grades 8, 9, and 10. Other arrangements may be possible.

Write or phone the principal: Jacob W. F. Uitvlugt, Box 1165, Bowmanville, Ont. Phones: AC 416-623-5871, or AC 416-623-5969.

"IN BEAUTIFUL BRITISH COLUMBIA"

The Ladner Christian School will need a

QUALIFIED PRINCIPAL

(grades 6 and 7).

Send inquiries to: A. Terpstra, P.O. Box 662, Ladner, B.C. Canada.

Calvin Christian School is in need of

A TEACHER

for grade 5, approx. 30 pupils. Please send letters of application to Mr. J. Postma, Principal, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

Thunder Bay Christian School is in need of a fifth

TEACHER

for the intermediate grades.

Please send applications to the secr. T. Bakker, R.R. 3, Fort William, Ont.

Due to higher enrollment the Clinton Christian School will be in need of a

SIXTH TEACHER

for the intermediate grades.

Please contact Mr. W. J. Bakker, Box 317, Londesboro, Ont.

Lacombe Chr. School requires a

TEACHER

for grades 4, 5 and 6 for the '66-'67 term. Come to a new rural school in the parklands of Alberta. Contact D. Ten Hove, Blackfalds, Alberta.

Lethbridge, Alberta, Immanuel Christian School still requires the services of a first grade

TEACHER

for the next school year. Applicants should send letters of inquiry to Mr. John Nieboer, 1119 - 12 Street "B" North, Lethbridge, Alberta.

The Agassiz Christian School, in the beautiful Upper Fraser Valley of British Columbia, urgently needs:

A TEACHING PRINCIPAL
and
A TEACHER FOR GRADES 1 AND 2

Please send applications stating qualifications, experience and references to the secretary, J. M. den Boesterd, 8026 Morrow Rd., Agassiz, B.C.

Lacombe, Alberta "Calvin Christian School" is urgently in need of a

TEACHER

for grades 1-2 and 3. New 2-room school. Salary schedule for a degreed teacher without experience is $4,200.—. Contact: John Vanderwekken, Clive, Alberta.

MORE SUBSCRIBERS is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

Grossman botst met Polyansky

Op dinsdag 5 juli, bij een officieel regeringsdiner voor de Sovjet Parlementaire Delegatie, Zijne Excellentie Allan Grossman, minister van het Ontario kabinet, argumenteerde met Dmitri Polyansky over de toestand van de joden en andere minderheden in de Sovjet Unie en de volken in bezette gebieden.

Onder de aanwezigen waren kabinet ministers, senators, Mr. Andrew Thompson, leider van de Liberale partij in Ontario, Mr. Donald MacDonald, leider van de N.D.P. partij en kamerleden: Leonard Reilly, George Ben, James Trotter, Alfred Cowling, Bernard Newman en anderen.

Het begon met een opmerking van Mr. Polyansky tijdens het diner. Hij zei, dat de vrijheid zou moeten worden gegeven aan de mensen in Vietnam. Toen het diner werd opgebroken, zeide Mr. Grossman tegen de Sovjet staatsman dat dergelijke vrijheid eveneens gegeven zou moeten worden aan de minderheden in Rusland, die volgens Mr. Grossman, onderworpen zijn aan beperkingen in de uitoefening van hun religie, gebruiken en cultuur.

Mr. Polyanski antwoordde door een vertaler, dat er Joden, Oekrainers en andere minderheden vertegenwoordigd zijn in de Sovjet hierarchie. "Het is niet de hierarchie, waarover we spreken," zei Mr. Grossman, "het zijn de massa's, waarover wij bezorgd zijn."

Mr. Grossman zei, dat Canadezen die bezorgd zijn over de positie van de minderheden in Rusland hopen dat Mr. Polyansky's kijk op Vietnam eveneens van toepassing zou zijn op de Oekrainers, Polen, Hongaren, Lithauers, Letten, Esten, Tsjechen, enz., daar al deze mensen uitzien naar dat soort vrijheid welke Polyansky begeerde voor de Vietnamezen.

Mr. Polyansky verklaarde, dat Mr. Grossman niet voldoende geinformeerd was om de kwestie te discussiëren. "Wind je niet op, wordt niet gealarmeerd," antwoordde Mr. Grossman.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te York (Maranatha), Ont., kand. N. Vander Kwaak.

te Wyoming, Ont., kand. J. Wieringa.

te Brockville, Ont, H. DeMoor te Clarkson, Ont.

te Grande Prairie-La Glace, Alta., kand. J. Tuininga.

te Taber-Vauxhall, Alta., kand. J. Tuininga.

Bedankt

voor York, Ont., A. VanGeest te Blenheim, Ont.

CANADIAN REF. CHURCH

Beroepen

te Burlington, Ont. (2e predikantsplaats) L. W. G. Blokhuis te Zuidhorn, Nederl.

te London en Watford, Ont., kand. C. Van Spronsen.

INSTALLATIE REV. LEONARD T. SCHALKWYK, WELLANDPORT, ONT.

Na een periode van 9 maanden werd onze gemeente verblijd, doordat Rev. Schalkwyk van de Emmanuel C.R.C. van Calgary ons beroep op hem uitgebracht aannam. Onze nieuwe Ds. en gezin arriveerden hier 31 mei.

De volgende avond was er een welkomstavond belegd waaraan alle verenigingen en committees deelnamen en uiting gaven aan hun blijdschap in allerlei vorm.

Tien dagen na de aankomst van de predikant was er een speciale dienst door de week voor de installatie. Rev. Anthony VandenEnde van Welland Junction leidde de dienst, bijgestaan door Rev. Dick Los van Grimsby en Rev. Al. VandenPol van Dunnville. Na de dienst was er gelegenheid voor de afgevaardigden. Rev. Wm. Ball van de Wellandport congregation of the United Church of Canada, Rev. H. VanEssen van de Wainfleet Reformed Church en een ouderling, br. J. Zantingh, namens de kerkeraad, om enige woorden tot de nieuw geïnstalleerde predikant te richten. Na dezen kregen de uitgenodigden gelegenheid nader kennis te maken met Rev. en Mrs. Schalkwyk in de bijgebouwen. Een nieuwe periode is voor de Wellandport gemeente aangebroken waarin zij weer geregeld, indien de harten daar voor open staan, opgebouwd zullen worden in het Woord en de Sacramenten. Mag het zijn dat de naam van Christus hierdoor meer bekendheid mag krijgen en dat meer knieën voor Hem buigen mogen. Onze speciale dank gaat uit naar onze counselor Rev. A. VandenEnde voor de tijd, adviezen en vriendschap ondervonden en naar alle predikanten in de classis Hamilton die welwillend onze kerkdiensten verzorgd hebben tijdens de vacature.

Namens de kerkeraad,
E. Slothouber, clerk.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

Farewell

Secondly, may we be permitted to lay before you all this charge. Become more conscious of and active in meeting the needs of our Covenant young people. Talk is not enough. Co-operation, understanding, patience, and much prayer is needed from our older folks on their behalf. Do all you can to integrate them more fully into the life and work of church and kingdom in our midst. Remember, they are the church of tomorrow. To this end a Christian High School (and a Christian university) are absolutely indispensable. Go forward in faith, not backward in fear, trusting that God will supply all your needs, both material and spiritual. The coming Centennial Convention in 1967 here in Edmonton will be one way in which you can work with our Covenant young people.

Finally, we urge you all to become more aware of the world in which we are living. Sometimes we get the impression that many think and live as if nothing important or crucial is going on around us. We seem to be living and working, except for our daily work, in a nice little closed Christian Reformed circle. A good Calvinist has a "world and life" perspective. Our city, our province, our nation are all desperately in need of the gospel of the "kingdom." This is the task and responsibility Christ has laid upon everyone of you. God has made us able, through the Reformed faith, to make a vital contribution to the spiritual health and welfare of our western society in all aspects. Let us not be afraid, unwilling, or indifferent to this challenge. Give your full support and co-operation to those in our midst who have made a beginning in various ways to do this.

Rev. J. Uitvlugt
—From: The Bridge

Church and Nation

Op 6 juni j.l. heeft het kerkblad "Church and Nation" haar tienjarig bestaan gevierd. Dit feit is overigens in alle stilte voorbijgegaan. Toch willen wij er hier de aandacht op vestigen, want het blad stelt zich speciaal ten doel de kerk, met name de Christian Reformed Church in Canada, te dienen.

Langzaam aan is de lijst van abonnees gegroeid, is de inhoud meer gewaardeerd en heeft het blad zich een plaats in het kerkelijk leven weten te veroveren.

De editorial committee heeft zich in een rondschrijven tot de kerken gewend om ter gelegenheid van het jubileum een kleine gift te mogen ontvangen, zodat het blad zich kan vrijmaken van een oude schuld. Men wil de tweede tien jaar beginnen met een schone lei.

Zweedse Communistische Partij zet de bloemetjes buiten

Een twee-daagse nationale vergadering van de communistische partij werd besloten met een diner in het luxueuze Grand Hotel te Stockholm, waar men voor deze gelegenheid de gehele Wintertuin had gereserveerd. Ogenschijnlijk lijkt een dergelijk festijn in strijd te zijn met de communistische ideologie. Deze 'bourgeoisie'-manieren moeten echter meewerken om de communistische partij in Zweden een beter aanzien te geven.

De statuten van de partij waren al eerder aangepast bij de 'nieuwe verschijning' van de communistische partij. Partijleden zijn niet langer verplicht om op massavergaderingen de partijleuzen rond te bazuinen. Dat geschreeuw staat ook niet erg netjes. De plannen om een nieuw programma te ontwerpen mislukten echter. Volgend jaar mei, wanneer men het 50-jarig bestaan van de partij hoopt te vieren, zal men opnieuw met een gewijzigd programma voor de dag komen. Misschien zal de leider, de heer Hermansson, de vergadering dan wel aanspreken met: dames en heren. Kameraden klinkt immers zo platvloers!

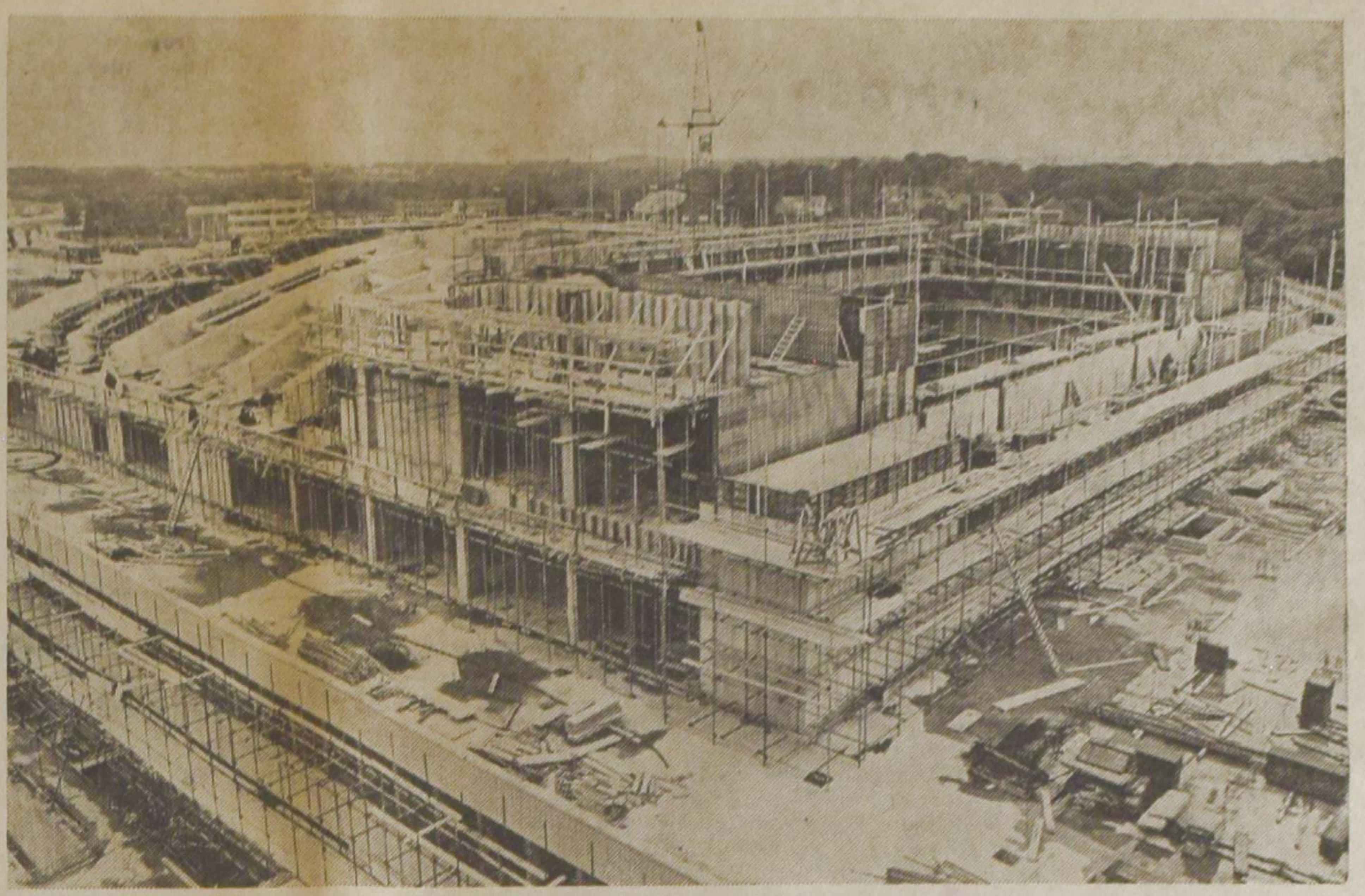

DEN HAAG: De bouw van het nieuwe congres-centrum in Den Haag vordert gestaag. Hier een beeld van het in aanbouw zijnde indrukwekkende gebouw.

Deense dominee geeft zijn strijd op

Ds. Ludvig Husum van de Deense Lutherse Kerk in Sebber heeft verleden jaar nog al wat opschudding verwekt toen hij de regel invoerde dat hij weigerde kinderen te dopen als de ouders niet wilden toezeggen ten minste éénmaal per maand naar de kerk te komen totdat het kind belijdenis zou hebben gedaan.

Thans heeft hij deze regeling ingetrokken. Zijn kerkelijke superieur, bisschop Christian Baun van Viborg las de verklaring van ds. Husum voor, waarin hij mededeelde dat hij de persoonlijk door hem ingesteld regeling liet vallen, omdat deze in strijd was met de bestaande Deense Lutherse Kerkorde. In deze verklaring werd echter ook gezegd, dat de kerkelijke autoriteiten hun instemming hadden betuigd met de bezorgdheid die deze regeling had ingegeven.

Intussen hebben leiders van een beweging van conservatieve kerkmensen die een goed jaar geleden werd georganiseerd de zaak van ds. Husum opgenomen en de positie gesteund die hij tot voor kort heeft ingenomen. Deze beweging heet: "Het Ja en Neen van de Kerk", naar een manifest met dezelfde naam dat in het najaar van 1964 werd uitgegeven. Onder haar eerste supporters zijn Bisschop Baun zelf en de prominente theoloog van de universiteit van Aarhus, Prof. Regin Prenter.

Ofschoon de organisatie de noodzakelijkheid van de kinderdoop verdedigt, heeft ze er ook de nadruk op gelegd dat deze vergezeld moet worden door de verplichting van de ouders de kinderen in het christelijk geloof op te voeden.

I.C.N.

Voor een geslaagde vakantie met de hollandse gezelligheid.

"Little Europe Resort"
BRACEBRIDGE, MUSKOKA

Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uitstekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid. (Ideaal voor groepskampen.) R. S. Bakema. Tel. 645-2738.

"Little Europe" vindt U 8 mijl ten O. van highway No. 11 aan de Vankoughnet Road, ongeveer 7 mijl ten N. van Gravenhurst en voorbij het Muskoka Airport. Plm. 35 mijl van Chr. Ref. Church in Orillia.

Vrouwenkwalen

als te sterke, onregelmatige, pijnlijke, wegblijv. menstr., witte vloed, bloedarm.-zenuwzwakte, rugpijn, vermoeidheid, onrust, dromen en alle andere overgangslasten bestrijden wij succesvol met onze gegar. onschad. geneeskruiden. Toezend. desbew. in blanco verpakk.! Brochure en inl. gratis. Ook voor alle andere ziekten prima geneeskruiden. Meldt Uw ziekten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

"THE QUEEN OF PRINCE RUPERT"

door Ed Arrol

(Canadian Scene) — The Queen of Prince Rupert, gebouwd in B.C., maar naar een Deens ontwerp, met gebruik van staal uit Zweden en voorzien van Engelse machines, voert de toeristen op haar 330 mijl lange tocht van Kelsey Bay, op het Noordelijke puntje van Vancouver Island naar Prince Rupert in het Noorden, het eindpunt van de C.N.R. in het westen, door een van de meest ruige en adembenemend mooie gebieden van de wereld. De Amerikanen zijn wel bijzonder in hun schik met deze "highway on the sea", zoals ze de veerboot wel noemen, omdat het een snelle verbinding tussen Alaska en Washington State betekent. Van over het gehele vasteland kan men nu in een gecombineerde zee- en landreis naar Alaska rijden.

De Queen of Prince Rupert is geen gewone veerboot. Ze is gebouwd naar een Scandinavisch ontwerp voor een bedrag van $6½ miljoen en kan 430 mensen en 80 auto's vervoeren. Ze bezit een kiel en boeg, zoals zeeschepen die hebben en om de hoge golven van de Stille Oceaan te weerstaan en voor extra stabiliteit ook z.g. vinnen. De B.C. Ferry Authority had Knud E. Hansen uit Kopenhagen de opdracht tot het ontwerpen van een dergelijke veerboot gegeven, omdat ze "grote waardering hadden voor de eenvoud van de Deense modellen". De Denen zijn dan ook wereldberoemd als ontwerpers en bouwers van veerboten.

Op haar tocht naar het Noorden vaart de Queen vanuit Kelsey Bay door Johnstone Strait, Queen Charlotte Strait, Queen Charlotte Sound binnen. Hier ligt het ruwste gedeelte van de trip, met reusachtige golven uit de Stille Oceaan. Het langste vaart men echter door de Inside Passage. De ruige fjorden en onregelmatige kustlijn, die men hier passeert werden reeds genoemd door vroegere ontdekkingsreizigers als Juan de Fuca (1592); de Russen Bering en Chirikoff in 1741; Perez en Quadra uit Spanje; kapitein James Cook, die ze opmerkte tijdens zijn tocht op zoek naar de Northwest Passage; kapitein George Vancouver, 1792 en het jaar daarop door Alexander Mackenzie, die over land Bella Coola had bereikt. De visserij, houtindustrie, mijnbouw en waterkrachtcentrales hebben dit gebied thans tot leven gebracht en nog steeds worden er nieuwe nederzettingen gesticht. Voor eventuele bezoekers is hier veel interessants en aantrekkelijks te vinden.

Om de andere dag vertrekt de Queen van een van de beginpunten, en wel om half twee 's middags om de andere dag om half tien in de avond aan het andere punt te arriveren. Een half uur na aankomst in Prince Rupert vertrekt er een veerboot naar Alaska. Dit gaat door tot 16 september, waarna er tweemaal per week gevaren wordt. De prijs voor een enkele reis is $30, of $60 met inbegrip van een auto.

De inwoners van Vancouver noemen deze dienst de Route of he Haidas omdat de Haida Indianen vroeger deze reis reeds maakten in hun geweldige oorlogskano's. Men verwacht dat het gehele eiland er wel bij zal varen, en wel in het bijzonder Nanaimo door haar gunstige ligging in het midden en de dubbele verbinding met het vasteland door middel van de Black Ball met Horseshoe Bay en de C.P.R. met Vancouver.

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op
aan de
Administratie van
CALVINIST-CONTACT

REISPLANNEN?

Neem eerst kontakt op met
KOOPS TRAVEL SERVICE LTD.

Wij verzorgen al Uw boot- en vliegreizen, indien gewenst, bij U aan huis. Vraag geheel vrijblijvend, voor prijzen, vliegschema's, en nieuwe afvaartlijsten van de Holland America-Lijn.

BESPREEKT UW REIZEN VROEGTIJDIG
via

KOOPS
TRAVEL SERVICE LTD.
Box 307, Burlington, Ont.
634-1813

Dag en nacht bereikbaar.
Kantooruren: dagelijks tot 5.30 P.M. Vrijdags tot 9.00 P.M. Zaterdag van 8.30 tot 12.30.

arss

OFF THE PRESS:

HENDRIK VAN RIESSEN
THE CHRISTIAN APPROACH TO SCIENCE $1.00

MAARTEN VRIEZE
THE COMMUNITY IDEA IN CANADA $1.25

TO BE PUBLISHED SOON:

CALVIN SEERVELD
THE SONG OF MOSES AND THE LAMB: THE JOKE OF A.R.S.S. EDUCATION 60¢

H. VAN DER LAAN
A CHRISTIAN APPRECIATION OF PHYSICAL SCIENCE $1.25

ORDERS ARE BEING ACCEPTED NOW BY
Guardian Publishing Co. Ltd.
Distributor for the A.R.S.S.
BOX 312 STATION B HAMILTON, ONT.

Wandteksten naar eigen keuze

Voor gecalligrafeerde wandteksten (huwelijk, belijdenis, jubileum) in IVOORGOUDEN lijst, zorgt:

Woudstra's Book House

12028 - 81 Street Phone: 479-0159
EDMONTON, ALTA.
Vraagt prijsopgave van dit HANDWERK in 9 diverse maten.

VAN ANDERE DRUKPERSEN

HET GEBEURDE ERGENS IN AFRIKA . . .

In een groot koninkrijk in Afrika verbood de sultan de zendelingen het Evangelie te brengen aan zijn volk. Maar hij had graag een technische school gehad. Daarom gaf hij tenslotte de toestemming, het zendingsgenootschap kon zich op zijn grondgebied komen vestigen op twee voorwaarden: ten eerste, dat ze een technische school bouwden en ten tweede, dat ze alleen predikten op eigen terrein.

De zending kwam er zich vestigen en de school werd gebouwd. Het Evangelie werd eerst aan de leerlingen gebracht. De zendeling had wel meer mensen willen bereiken, maar hoe? De grond was er erg droog. Toen kreeg de zendeling een nieuw idee. Midden op het terrein van de zending werd een waterpomp geslagen. Vele mensen kwamen toen op het terrein en werden niet alleen voorzien van vloeiend water, maar ook van Levend Water.

De vrouw van de zendeling hield van antilopenvlees. Zo moest de zendeling op jacht gaan. Hij vertrok met Evangeliën en kwam terug met vlees.

Dit jaar kwam een eerste groep leerlingen klaar op de school. Nu kan men daar automecaniciens vinden die het Evangelie prediken. De eerste christenen zijn reeds gedoopt. Op het Bijbelgenootschap krijgt men steeds meer bestellingen binnen, bestemd voor de automecaniciens, waterdragers en jagers! Maar vertelt U dit alstublieft niet verder.

Uit: De Kruisbanier.

•

BIJBELDRUKKERIJ VOOR INDONESIE

Vanouds hebben de bijbelgenootschappen niet de gewoonte zelf hun uitgaven te drukken, maar omdat in Indonesië een verbod op de invoer van boeken in de talen van het land werd uitgevaardigd, kon het Indonesische Bijbel Genootschap zijn uitgaven niet gedrukt krijgen. Alle bestaande drukkerijen waren al te veel bezet en konden geen grote orders op zich nemen. Daarom is het I.B.G. er toen toe overgegaan zichzelf een drukkerij aan te schaffen. Die kwam gereed en kon reeds proefdraaien en werd op 9 februari, de 12e verjaardag van het I.B.G. in gebruik genomen.

De eerste vertaling van een deel van de bijbel in een taal van Indonesië dateert van 1612. Pas twee eeuwen later begon het Nederlands Bijbel Genootschap arbeid in Indonesië, en daarvoor werd op Java een hulpgenootschap gesticht in 1814. In 26 talen van Indonesië zijn nu complete of gedeeltelijke bijbelvertalingen beschikbaar. Daaraan wordt nu in eigen bedrijf voortgewerkt. Zo is er ook een nieuwe moderne vertaling van de bijbel onderweg, die naar gehoopt wordt in 1968 zal klaar komen. Dan kan deze vertaling ook meteen in de eigen drukkerij in produktie worden genomen, want volgens schema moet er tegen 1970 een produktie van 100.000 bijbels per jaar zijn.

Uit: Centraal Weekblad.

•

STAKEN?

De vraag: "Vindt u staking als uiterste middel tegenover de werkgever in het particuluiere bedrijf geoorloofd?" "Waarom wel of waarom niet?" had dit resultaat: In totaal blijken 678 ondervraagden (66%) een staking als uiterste middel tegenover de particuliere werkgever goed te keuren en 346 (34%) niet. Dit vrij hoge percentage van tegenstanders van staking als uiterste middel is des te opmerkelijker, wanneer men bedenkt dat een dergelijke staking door de christelijke vakbeweging niet wordt verworpen. In feite zijn de antwoorden van de voorstanders weinig genuanceerd; vermoedelijk bedoelen zij slechts aan te geven dat zij niet geheel afstand willen doen van een machtsmiddel. De motieven van de tegenstanders zijn meer gedifferentieerd; behalve dat 27% een principieel argument aanvoert (het is tegen Gods gebod), is er een groot deel, nl. 19%, dat altijd mogelijkheden tot vreedzame middelen ziet, er niets van verwacht (10%) of zelfs vindt dat het de mensen dupeert. (23%).

Een kleine meerderheid van de leden (55%) is voor handhaving van het stakingsverbod voor alle overheidspersoneel, daarbij vaak gedreven door het motief, dat het anders een chaos zou worden. De tegenstanders (45%) van handhaving van het stakingsverbod voeren vaak als motief aan dat het overheidspersoneel evengoed stakingsrecht moet hebben als anderen.

Het merendeel der leden is tegen staking wanneer de regering een loonovereenkomst tussen werkgevers en werknemers niet goedkeurt (66%). Daarbij wordt vooral als motief aangevoerd dat er vreedzame middelen moeten worden gekozen (34%) of dat men principieel tegen staken is (24%).

De vraag: "Mogen de leden van de vakbeweging meedoen aan een staking waar hun bond niet achter staat?" leverde de volgende resultaten op: het overgrote deel der leden, nl. 945 (92%) keurt een dergelijke, wilde staking af, terwijl slechts 79 (8%) er voor zijn.

Op de vraag of de werkgever ieder afzonderlijke deelnemer aan aan staking mag aanspreken voor het door de staking geleden verlies, antwoordden 901 ondervraagden (89%) dat de werkgever dat niet mocht; 108 (11%) vonden van wel.

De vraag of men bij geschillen tussen werkgevers en werknemers het stakingswapen wil inruilen voor een uitspraak van een rechterlijke instantie, werd door 724 ondervraagden (71%) bevestigend en door 289 (29%) ontkennend beantwoord.

Op grond van bovenstaande uitkomsten mag men concluderen dat de leden van de bij het C.N.V. aangesloten organisaties uitdrukkelijk het streven van de christelijke vakbeweging naar overleg en goede verhoudingen tussen werknemers en werkgevers beamen, waarbij stakingen alleen in het uiterste geval gehanteerd worden.

De resultaten van het onderzoek van P. J. A. ter Hoeven ("Havenarbeiders van Amsterdam en Rotterdam") werden door ons onderzoek bevestigd; hij vond, dat bij de leden van de erkende organisaties een afkeer bestond van het stakingswapen. Ten aanzien van de strijdmiddelen geven de erkende organisaties — en in dit opzicht bestaan overeenkomsten tussen het beleid van de bonden en de opvattingen van hun leden — duidelijk de voorkeur aan methoden, welke de mogelijkheid op een open conflict zo klein mogelijk maken.

—Evangelie en Maatschappij.

De Communisten in West-Europa geven de moed niet op

Het communisme heeft de laatste jaren in het vrije Europa niet veel veld gewonnen. De opstanden in Polen, Hongarije en Oost-Duitsland hebben de communistische partij geen goed gedaan. De huidige situatie in de communistische satellietlanden is evenmin een aanbeveling om tot de communistische partij toe te treden.

Toch hebben onlangs 15 West-Europese communistische partijen in een vergadering te Wenen besloten de communistische partij aantrekkelijker te maken. Daartoe werden de volgende besluiten genomen.

- Men zal opnieuwe coalitieregeringen vormen met linkse groepen, zelfs met hen die tot de bourgeoisie behoren.
- De communistische partijen zullen ophouden anti-religieus te zijn. Samenwerking met de R.K. kerk wordt aanbevolen. Dit is vooral met het oog op het recente verlies van de communistische partij in Italië vastgesteld.
- Zij willen eveneens minder nadruk leggen op het oude communistische dogma van klassestrijd en de revolutie van de proletariërs.

Het doel is en blijft: het internationale communisme in West-Europa te vestigen.

Gezien de politieke situatie in West-Europa kan men rekenen op aanhang. Vele 'labour parties' liggen uiteen. De ene groep wil wat kalmer aan, terwijl de oude veteranen, zoals de vroegere S.D.A.P.-ers in Nederland, zich bedrogen voelen door de elite. Zij zullen in het 'gemoderniseerde' communisme ongetwijfeld een onderkomen vinden.

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit . . . . maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

Geef Uzelf of schenk een ander een goed boek !

CHRISTIAN MARRIAGE by Rev. R. L. Veenstra
There are 180 pages in this volume and they contain some of the wisest counsel on the question of Christian Marriage we have ever read . . . we would like to see a copy of this book in the hands of all young people contemplating matrimony." (The Evangelical Christian). Price $2.90

ARIE EN KATRIEN IN CANADA
Emigranten mijmeringen. Gezonde humor en op de man af. $2.50

LIVING IN A NEW COUNTRY by Rev. T. C. Van Kooten
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country. Price: $2.95

IN THE MIRROR by Prof. Dr. J. Kromminga
This book is published in connection with the centennial of the Christian Reformed Church in 1957. The author reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel. Price: $2.90

PREY TO SATAN by C Sluys
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church in Holland. Price: $3.00

THE STOWAWAY by Wm. R. Rang
Hendrik Tromp has one thing in mind. He wants to find his father. But he does not know where to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution. Price: $2.50

These books are published by:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.
Box 312, Station B, HAMILTON, ONT.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

De Ruyter's Muisjes
KINDEREN ZIJN ER DOL OP
P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860
Imported by: VAN'S imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

Mooie Premie Boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

EGYPTISCHE TEMPELS EN GODEN, door Dr. J. Zandee.
Dit boek (256 blz.) geeft een beeld van de Egyptische godenwereld. De lezer wordt in aanraking gebracht met belangrijke aspecten van de godsdienst van het oude Egypte.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be printed without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

OUR CENTENNIAL "REVIVAL" AND WE (1)

Regeneration and the Kingdom of God

by Rev. Al. J. VandenPol

It was about a year ago, that classis Alberta North of the Christian Reformed Church in Canada began to deal with the appeal of premier Manning of Alberta for a "National Spiritual Revival".

In January 1965 a Study Committee for this matter had been appointed, and came to the abovenamed classis with the following conclusions, which were adopted by this assembly:

(Main observation) "That as a Christian Reformed Church in Canada we have much to say and to offer to this nation on the occasion of its centennial year 1967. To be more specific the committee recommends the following:

1. That members of the Christian Reformed Church in Canada be called upon to reconsecrate their hearts to God with particular emphasis upon the need of Reformed Christians to be a leaven in this nation by exercising their Christian responsibilities in all areas of public life. The committee suggests special weekday services might be advisable in this regard.

2. That the Back to God Hour broadcast committee be approached with respect to the possibilities of arranging for ten special radio messages during the centennial year. The committee suggests that these radio messages specifically reflect upon the Canadian political, economic and social scenes, with the theme that only in Christ the King will the nation find the solution to its problems.

3. That as a centennial project a comprehensive booklet be prepared containing what the Christian Reformed Church has to say to the Dominion of Canada on the occasion of its centennial. (Then follows a suggestion of names for authors.)

4. That classis Alberta North inform the other Classes in Canada of these intentions with respect to the Canadian centennial and ask for their cooperation and support in making the above mentioned proposals possible."

This is how it all began.

One proposal was added later on — as far as my memory goes — namely that the Back to God Hour be approached to prepare for wide distribution across Canada a special Canadian edition of the Family Altar with devotions focused on the Centennial for the month of July 1967.

These proposals have in the meantime, and after quite some discussion, been adopted by all, or anyway most, of our classes in Canada.

So several classical committees have been, or are still, busy with the matter of the coming centennial of our nation.

One of these committees serves classis Hamilton. And in this committee the question was raised: "Whether we are spiritually in such a condition, that we cannot only speak as has been spoken in these proposals of Alberta North, but whether we are so truly guided by and filled with the Spirit of our Lord Jesus Christ, that our individual members, families, local churches, the church provinceand nationwide, is ready and able to convey in the practice of life what we preach in our message to the nation.

Looking over the whole of statements and proposals it was felt "that in these proposals little attention has been paid to what has been called "the challenge to examine ourselves as members of the Canadian branch of our Church and to the reconsecration of our hearts to God at the occasion of the Centennial 1967" (Report to classis Hamilton, May 18th, 1966).

Therefore this committee of classis Hamilton — of which the undersigned is a member — felt that at least within its territory, and perhaps, through publication, in a wider circle within and without the C. R. Church certain basic matters concerning a "Spiritual Revival" could be discussed and serve for a deepening of our faith and a stronger and more powerful dedication of our lives to the Lord and His Kingdom within our nation, and so truly for the welfare of our nation itself.

Now let me assure every reader of these lines, that what follows are strictly personal observations, made not with the claim to be true in all respects, but more a challenge and stimulus for the total involvement of our person, our home and family, our congregation, our fellowships etc. in our calling to follow and serve our Lord in and for our nation: the country, the community, the fellow Canadian, in every respect.

When I first read the statement: "That as a Christian Reformed Church in Canada we have much to say and to offer to this nation on the occasion of its Centennial year 1967", it left me quite puzzled and wondering. But, yes that was the way it was formulated. What other exegesis, I thought, is possible than this one: "Spiritual Revival is badly needed in Canada — we agree with Premier Manning — and as a Christian Reformed Church we will tell this nation what it stands in need of; we know it and we are going to present it to her".

And the more specific statements seem to support this exegesis. For, though point 1 speaks about the need for reconsecration of the hearts of C R C members to God, with particular emphasis to be a leaven in this nation by exercising their christian responsibilities in all areas of public life, all that is suggested to put this into practice is: special weekday services — when and for what period, and of what nature? — are advisable?

For the rest indeed everything is geared to that "much to say and to offer." Maybe not many people see anything strange in the above statement, but at least the committee of classis Hamilton C.R.C. felt that a "self-examination as members of the Canadian branch of our Church" and "the re-consecration of our hearts to God at the occasion of the Centennial 1967" was necessary. It states as its conviction "that such a self-examination is essential for our church life and a condition sine qua non of being a leaven in the nation."

Is this not true? Are we not inclined to claim without much self-examination that we do consecrate our hearts to God and off we go to tell our fellow Canadians, what we think of them, the situation and how they should change it. And we offer them "our" solutions, plans and answers for their problems . . . . But we are often much disappointed, because they do not buy it: the things which we see not only as the will of the Lord for all of life, but also as the only true blessings for the life of oud fellowmen and our nation.

Could it be that we have — too — much "Revival" or "Reformation" zeal where the nation is concerned, but that we have — too — little of this same zeal towards ourselves and our "own" Church and community?

When we will D.V. celebrate our national Centennial anno Domini 1967, will this not be due to the Cross of our Lord Jesus Christ? And does it not behoove every Christian and every Christian Church in this country then to do what we are called to do before every celebration of the Lord's Holy Supper, as our Church states it in its form: "First let everyone (and every Christian community) consider by himself his sins and accursedness, that he may abhor himself and humble himself before God . . . ."

"Second. Let everyone (and every Christian community) examine his heart, whether he also believes this sure promise of God that his sins are forgiven him only for the sake of the passion and death of Jesus Christ . . . ."

"Third. Let everyone (and every Christian community) examine his conscience whether he is minded henceforth to show true thankfulness to God in his whole life, and to walk sincerely before His face; likewise, whether he, without any hypocrisy, heartily laying aside all enmity, hatred, and envy, earnestly resolves henceforth to live in true love and unity with his neighbor."

I think there is no better guideline for our self-examination as Christians and as a Christian Church in our country than this one.

Perhaps someone might remark that it is far-fetched to take the self-examination in connection with the Lord's Holy Supper and use it in connection with our national Centennial.

But then I can only repeat: It is impossible as Christians not to see our Centennial as a blessing received due to the Cross of Christ, our Lord; and therefore we must examine ourselves in that Light, shall we indeed see our sins and failures, trust in His promises, show true thankfulness to God and live in true love and unity with our neighbor.

Only when we do this also, we will be able to speak and to offer to our nation that which we have received in and through Christ, in such a way that we can convey to our nation, by the power of Christ's Spirit, in the practice of life, what we preach in our message.

We hope to pursue this matter in future articles.

Though this is really not more than a personal contribution, yet is is a matter of Church and Nation-wide concern. We are involved. Let us then be involved. I am sure that not only I myself, but also the committee for Spiritual Revival in Classis Hamilton C.R.C. will appreciate the comments and constructive criticism of everyone who has the Revival of Church and Nation at heart. We need to see that we all, also the quality of our relationship to our Lord, are involved. Let us speak and work together for this purpose.

(To be continued)

Governmental Lack of Leadership - Wages and Inflation

Few economic problems match the difficulty of determining the precise meaning and practical application of a system of just wages for diversified types of work. While most people agree that everyone should contribute (to one's work) according to his abilities, few people agree on the principle by which one's work should be rewarded. The classical capitalists for example, maintained that one's wage should be determined by one's contribution to the productive process — which in practice meant by the forces of supply and demand. The communists and leftists, socialists on the other hand, feel that one should be rewarded according to one's needs. And the unionists seem to be guided by the principle that one should receive as much as one can collectively force his employer to pay him. Still others feel that all men should be paid equally.

The difficulty of the problem has prevented the Federal Government from developing any national wage policy, and thus any closely connected inflationary policy. In fact, it is desirable that the Government does not have to adopt such a policy, so that the determination of wages are left to the discretion of the individual entrepreneurs and corporation managers. This was the case under the perfect capitalist system, but recently unions have come to play a more influential role in the wage determination process. Some unions have played this role on the principle of getting as much as one can — a rapid wage increase; others have stuck to the principle of relative wage equality, or the policy of gradual wage increases.

The longshoremen and Seaway workers recently demanded by force, and settled by contract, a 30% wage increase over a 2-year period. They did so on the principle that it is advantageous to get what one can while it is still available. The recent wheat sale to Russia, the growing dependence of our economy on our wheat export (and thus on the proper functioning of the ports and seaway), and the corresponding urgency to avoid delays in the wheat export, have given the longshoremen a powerful basis for their bargaining position. And, as is obvious, they used their new powers fully to their own advantage.

The increase in the longshoremen's wages, however, will undoubtedly increase transportation costs. Thus the Ontario Farmers Union (OFU) has been organizing tractor demonstrations along Ontario highways in search for higher milk prices; their complaint, according to John Dohmer — the president of the OFU — is "not simply that they must pay transport costs of about 25 cent . . . , but that shippers have increased their charges a cent or two, and bonuses paid for quality and equipment have been discontinued". By bettering the purchasing power in their own pockets, the longshoremen and Seaway workers contributed to the lowering of the purchasing power of others. Although this is nothing abnormal in itself, it does point out that increases in the wages of a few, will lead to similar wage increases among the remainder of the workers.

Thus the railway workers and unions, have recently indicated that because of the 30% increase of the Longshoremen and Seaway workers, they will not accept anything less. What's more, they seem to argue, because the Government helped set the terms of the Longshoremen's contract, it should be used as a precedent for all other union-management wage disputes.

If all unions were to adopt the railway union's attitude, the result would be economic inflation. Our economy is presently struggling with inflationary pressures from rising building and construction costs in the past two years; a further inflationary pressure, stimulated by rapidly rising wages, might have a crippling effect on our economy. And as if this were not enough, the Opposition has threatened political defeat if the Government does not raise the old age security pension (available to all Canadians) to a $100.— a month level. This would add another $350,000,000 to our domestic purchasing power acting as a further stimulant to the already critical inflationary pressures.

The Liberal Government, including Finance Minister Mitchell Sharp, is well aware of the dangers of the threatening inflation. In his spring budget the Finance Minister predicted a 9% increase in Canada's Gross National Product — of which 4% represented an increase in the general price level — and an anticipated rise in income of about 5%. With growing indications that wages might rise by as much as 20 or 25%, Mr. Sharp had little choice but to act; his pressure to get the Government to lift the 6% interest ceiling is part of his remedy. He is having great difficulty, however, in getting the Government to adopt this policy, and he will probably have even greater difficulty in persuading the Government to adopt further deflationary policies; because the Government has no consistent wage and inflationary policy.

While on the other hand the Government predicted a 5% rise in income, it has also helped settle the shoremen's dispute by advocating a 30% wage increase. While on the other hand the Government has been careful to avoid an immediate increase in the old age pension, it on the other hand may soon be forced to launch such inflationary stimulants into the economy. While the Cabinet realizes that wage increases are disadvantageous in our current economic situation, it stimulates such increases by giving the Civil Service new bargaining legislation with the right to strike.

The only conclusion that can be drawn is that there is a stark lack of leadership and absence of consistency among the ranks and policies of the Liberal Party, when it comes to inflationary remedies. Perhaps Mr. Pearson can not suffer the decline in popularity (among some people that is) that may result from an unwillingness to grant longshoremen 30% wage increases and from a postponement of an increase in the old age pension. Or perhaps Mr. Pearson's diplomatic nature prevents him from taking a consistent and perhaps stern line and policy. But the growing demands and increasing radicalism among some of the unions today, clearly points to a growing need for Government control over wage increases and inflationary pressures; and thus a growing need for a consistent and practical inflationary policy. Perhaps Professor Van Riessen, in his "The Society of the Future", is correct in suggesting through one of his themes, that Government planning and the growth of political interference is to some extent a future inevitability.

Herman Jonker.

Two Canadians Receive Doctorates at the Free University

Mr. Hendrik Hart was granted a doctor's degree by the Philosophical Faculty of the Free University (FU) on June 24. Mr. Harry Cook was granted a doctor's degree by the Faculty of Mathematics and Natural Science on the FU on July 1.

Dr. Cook and Dr. Hart are Canadian citizens, members of the reformed-evangelical community, and both plan to return to Canada this summer.

Dr. Hart received his degree after completing his residence studies in the philosophical faculty of the FU, and upon submission of a dissertation entitled *Communal Certainty and Authorized Truth: An Examination of John Dewey's Philosophy of Verification* (Amsterdam: Swets & Zeitlinger, 156 pp.). His promotor was Prof. Dr. S. U. Zuidema. He received the degree with *cum laude* mention. The significance of this dissertation lies, first, in the fact that it is the first Dutch thesis dealing with John Dewey's thought. It thus calls attention to the import of American philosophy in a European setting, where the interest in philosophy is limited, by and large, to continental existentialism and phenomenology, and to English analysis. Second, Dr. Hart's dissertation represents the first major confrontation between reformational philosophy and American pragmatism, of which Dewey is the central representative.

Dr. Cook received his degree, after completing his residence requirements in British Columbia, upon the submission of a thesis entitled *Morphology and Histology of the Central Nervous System of Succinea Putris* (Groningen: J. B. Wolters, 72 pp.). His promotor was Prof. Dr. J. Lever, director of the FU Institute for Zoological Research. This study represents a significant advance in the systematic analysis of molluscs, and is part of a large research-project under supervision of Dr. Lever.

Both Dr. Cook and Dr. Hart will assume positions in the Canadian academic community. Dr. Cook will become research associate in zoology at the Simon Frazer University in Burnaby, B.C. Dr. Hart wil become the first full-time academic secretary of the Association for Reformed Scientific Studies (A.R.S.S.) in Toronto, as assistant to Dr. P. G. Schrotenboer, its present Executive Director. This appointment is of decisive significance to the A.R.S.S., which until now depended exclusively upon a part-time Director and voluntary outside assistance. It marks the end of the first stage in the life of the A.R.S.S and the beginning of its second phase: the establishment of an Institute of Christian Studies. Dr .Hart's three years experience as general secretary of the Philosophical Institute of the FU will doubtless be of immense value to the A.R.S.S. in this second phase.

Dr. Cook is the first North American to receive a Ph.D. degree in the natural sciences at the FU (this distinction he will soon have to share with his brother, Mr. John Cook!) Dr. Hart is the first Canadian to receive a Ph.D. in philosophy at the FU. Happily, he is not the first North American in this category, which includes Dr. H. E. Runner (Calvin College), Dr. C. G. Seerveld (Trinity College), Dr. R. D. Knudsen (Westminster Seminary) and Dr. Harvey Smit (now missionary teacher in Japan). Another noteworthy aspect of these two promotions is the fact that they concern the two major facets of academic life: philosophy and the special sciences. Progress presupposes advance in both simultaneously.

The two young doctors deserve our congratulations! Let us hope that they will continue to make important contributions to the world of scholarship and help us in our understanding of the Christian's responsibility in the academic community, whether that be in the public university or in the A.R.S.S. Institute.

B. Zylstra

THE MILLS OF OLD QUEBEC

The real history of any country isn't contained in books. It's written in the works men leave behind them. And yet, of all the works that men perform, of all the buildings they construct, few resist time and progress to become the history of the future. So it is with the mills of old Quebec. Only a century ago, there were still hundreds of mills in the province. Now only a few dozen remain to remind travellers of Quebec's distant past.

The first mills in New France were built for a dual purpose: in peacetime they ground the habitant's grain, and in time of war they served as fortresses. In the villages along the St. Lawrence, the mills were usually the only stone structures. The four-foot-thick walls of the 25- to 30-foot-high mill towers were often pierced with loopholes through which defenders could fire at attacking Indians.

But mills were expensive to build and there was a perennial shortage of them. When Frontenac became governor of New France in 1672, the whole country had only 35 mills. To remedy this situation, Frontenac introduced Europe's feudal system into New France, requiring the habitants to grind all their grain at seignorial mills, leaving a portion of it as their multure or mill toll.

This rule pleased no one. The settlers grumbled because they had to haul their grain to some far-away mill, and the seigniors complained that the cost of keeping a mill, a miller and a mill road was ruining them. In 10 years only 10 new mills were built.

Fed up with the general foot-dragging, the Sovereign Council of New France issued a decree in 1685, ordering all seigniors of the country to build mills on their properties within one year.

This finally produced results. Millwrights were busy all over New France and by 1734, 118 flour mills had been built in addition to scores of mills for carding wool, cutting shingles and sawing lumber. The millers were kept honest by draconic laws. If one short-measured his clients, he ran the risk of being hanged from a gallows built especially for the occasion right beside his mill.

When the Swedisch scientist Peter Kalm visited New France in 1749, mills were a prominent feature of the country. Travelling down the St. Lawrence from Montreal to Quebec, he noted: 'We sometimes saw windmills near the farms. They were generally built of stone, with a roof of boards which together with its wings could be turned to the wind.' The wings of the windmills were made either of thin board or of linen, which could be removed when the mill was not in operation.

Montreal, then the fief of the Gentlemen of Saint Sulpice, had only one mill. Kalm visited it and wrote: 'The priests of Montreal have a mill here where they take the fourth part of all that is ground. However, the miller receives a third part for his share. In other places he gets half of it . . . Besides them, nobody is allowed to erect a mill on the Isle of Montreal, they having reserved that right to themselves.'

Now only a few of the old windmills remain: at Repentigny, Verchères, Larochelle and Cap St-Ignace. Near the St. Lawrence, on the north shore of the Island of Orleans, stands the massive ruin of a windmill, and on Ile-aux-Coudres, farther downstream, the windmill has been brought and restored by Quebec's Historical Monuments Commission, thereby escaping the fate of its recently demolished sister mill.

The carding mills and shingle mills, once part of every village, have had even less luck. Only a few remain, some of them converted into homes.

But there have been enough mill fanciers in Quebec to save a few of these ancient buildings, some dating back to Frontenac's time. The watermill at Les Éboulements, one of the most beautiful mills in the province, is owned by Canadian Heritage of Quebec, and is open to the public. A Dutch musician, Johan van Veen, who shares his countrymen's weakness for mills, acquired the old watermill at St-Laurent on the Island of Orleans, and has made it a center for chamber music concerts.

Another mill preserver is the diplomat Edmond Joly de Lotbinière. He is a descendant of the seigniors of Lotbinière and maintains two mills: one, an impressively large stone building surrounded by forests, along the river Chêne, near Lotbinière, halfway between Montreal and Quebec, and another on the St. Lawrence. Both have been designated Historic Buildings by the Quebec Historical Monuments Commission, but only the latter is open to the public.

In addition to the three already mentioned, visitors are also welcome at eight more: Repentigny, Charlebourg, the Fortin and Larouche mills at Baie St-Paul, a windmill and a watermill on Ile-aux-Coudres, and those at St-Joseph-de-la-Rive and Rimouski. The remainder are privately-owned.

The École Technique in Quebec City had a unique mill problem some years ago. The ancient mill of Quebec's General Hospital, built in 1710, stands on the property it acquired to enlarge the school. School authorities wanted to remove the mill, but popular opinion forced them to abandon this plan. Finally they came up with a compromise solution: they incorporated the old mill tower into their new building. Its top pokes out of the school's roof, its bottom section, with its four-foot-thick walls, is inside the school and serves as a tool room.

—Imperial Oil Review.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN JULY

No. 214
Author: C. L. Fitch
Black: 4 pieces

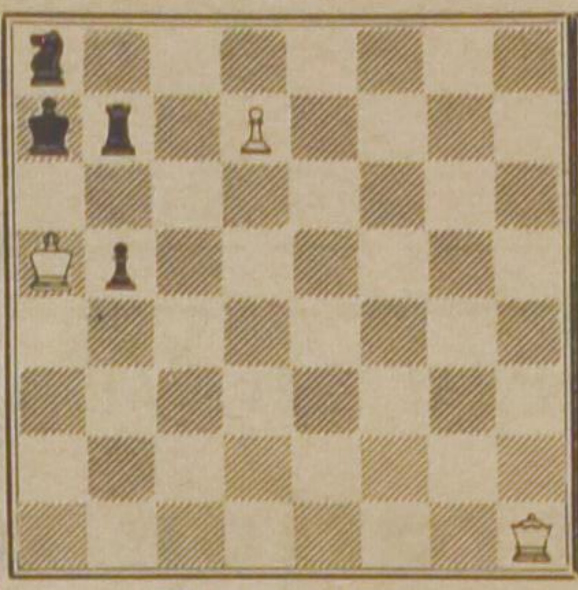

White: 3 pieces

White to play and mate in three moves. 3 points

No. 215
Author: P. Layer
First Publication
Black: 10 pieces

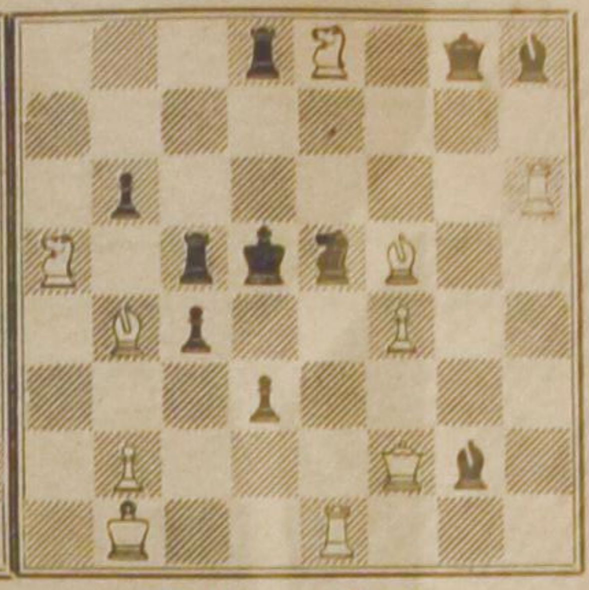

White: 10 pieces

White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. The second series this month is quite regular and not too hard, I would say.
2. No. 214 is a cute, elegant problem. The idea is original and far from evident. The full solution is asked for.
3. Thanks to Mr. Layer's productivity we are able to offer No. 215. I ask for the key-move only and I trust that you will have seen all variations; some of them are really surprising.
4. Your solutions of the problems 204 through 215 and of problem B (to be solved by new contestants) are expected in one package **before** Labour Day, September the 5th, addressed to the editor personally at the office of Christian Courier.

Vacation

Where to go ?

TORONTO

Capital of Ontario is Toronto, a sprawling industrial city on the shores of Lake Ontario. With a population of 1,500,000 Toronto is the second largest city in Canada.

Toronto in the Huron tongue means the "meeting place", and the city's most interesting meetngs are held in its *Parliament Buildings* at the top of wide and graceful University Avenue.

The dome-topped Parliament *Buildings are a focal point of the* city, set in green and treed Queen's Park.

The buildings for blocks around Queen's Park belong to the *University of Toronto*, a complex of several universities, with architecture ranging from stately gothic to the most recent modern.

Begun in 1878, the *Canadian National Exhibition* in Toronto, still holds the title of "the world's largest annual fair", drawing more than 3,000,000 visitors. Traditionally, it runs for the two and a half weeks preceding Labor Day and is closed on Sundays.

The 'CNE' is about the last place left where children can still get in for a dime and adults pay only 75 cents.

Toronto's own "big Ben" calls time from the 300-foot tower in the old city hall at the head of Bay Street. This is the financial center of the city, a canyon of high-rise buildings. A striking modernistic building, designed in two gigantic semi-circles, now dominating the scene, is Toronto's 'new' city hall.

The hi-fi music playing from the trees is at *Edwards Gardens*, near Don Mills, Canada's best planned and biggest housing and apartment project. The luxurious apartments have piped-in-music, too.

Variously dubbed "a tombstone", or "an oyster in a shell" there is no denying that Toronto's new city hall is a traffic stopper. Designed by a Finnish architect in a world-wide competition which drew entries from some 200 countries, the city hall was officially opened in October, 1965. All winter there was ice skating on this pond in the foreground, and special entertainment is planned for the courtyard this summer. The round 'pearl' between the two half-shells is the council chamber, which the architect pictured as the eye of the city, protected by the batteries of offices on either side. There are conducted tours of the building every half hour during the day, and already it is out-drawing the internationally famous local castle, Casa Loma, as a tourist attraction.

(Canadian Government Travel Bureau Photo)

CASA LOMA

Toronto also boasts a castle — a $3,000,000 turreted baronical castle with secret staircases, passages between the floors, and rooms as big as today's one-family bungalows. Casa Loma was built in 1911 by Sir Henry Pellatt, soldier, financer and real estate promoter who brought the ingredients of his dream from the Old World, stone-by-stone.

But the dream became too expensive, eventually was taken over by the city for non-payment of taxes, and now is inhabited only by thousands of tourists who tour its luxurious rooms and spacious grounds.

The castle has 100 rooms, with servants' quarters for a staff of 50. The 16 master bedroom suites at one time had silver-plated bathroom fixtures.

Sir Henry's bedroom was 40 feet by 60 — larger than the average single-family home. It has a secret staircase, revealed at the push of a button.

The libray had room for 1,000,000 books. There was a basement swimming pool, a number of billiard rooms, a bowling alley, a 200-foot rifle range, an elevator.

The highest turret of the castle juts 300 feet above the street, about the same height as a 20-storey building.

OLD FORT YORK

Another symbol of the past is Old Fort York.

Here "Redcoats" have been returned to life, operating cannon and parading, square-shouldered, around the fort as they did when it was first completed in the late 1700s.

Women in the clothes of their great, great grandparents tend the open hearth in a kitchen that once fed troops from across the sea.

The fort, a complex of grassy walls and moats and wooden block-houses, was the first British garrison in this sector of the old colonies.

CENTRE ISLAND PARK

At 25 cents a return trip, Toronto's unusual island parks are one of the most worthwhile travel bargains in today's travel market.

For one-quarter-of-a-dollar it is possible to step on a ferry boat berthed a few blocks from the bustling heart of Toronto and take a 10-minute ride to a three-mile-long haven of quiet lagoons, green lawns, magnificent old shade trees and sandy beaches.

Other facilities, included for the original fee, are supervised beaches and colorful modernistic bathing stations; wading pools; formal gardens; playgrounds; the barnyard animals, chicken hatchery and other accessories of the miniature farm; picnic tables; puppet theatre and amateur stage performances.

FROM THE BOOKSHELF

"TAKE HOLD OF GOD — AND PULL"

Moments in a college chapel by Calvin Seerveld. Paintings by Mary Steenland. $2.75. Trinity College Bookstore, 6600 West 123rd St., Palos Heights, Ill.

In Canada:
Speelman's Bookhouse,
10 Golfdown Drive, Rexdale, Ont.

The reality of a christian's hope and joy and happiness is something which can seem so far off. We are so used to the Word of God that it threatens to lose its grip on us. We don't feel sin in its devastating power and therefore we don't really experience God's redeeming love in Jesus Christ. Apart, however, from what we feel and experience, we do not stop to think what it means to *God* if His people do not regard the work of His Son as they should. We don't hear God's call to turn to Him and we consider religion as something one can or can't adhere to. We go to Church, but we fail to worship. We live as if life was an end in itself.

We do not want it to be so, but we cannot deny that there is in our whole service to God a routine and lifeless traditionalism.

How good it is then to find a book like Dr. Seerveld's "Take hold of God — and pull." In it, the author has gathered some of his chapel talks at Trinity College, where he is professor in philosophy. His book has been dedicated to "the students who came to Trinity and to the parents who trusted us with their children during the early years of the college."

We, however, wish to see the book in the hands of many more. These are christian, biblical meditations of a very high calibre.

Dr. Seerveld does not use any version of the Bible; he makes his own translations, whether it concerns the prophets or the gospels, the book of Samuel or the Psalms.

He meditates upon scripture with such childlike faith and confidence, that you, too, have to join the author in his adoration of God.

Just a small quotation to give you a taste:

"If the baptism of you means anything, it means that God wants you as an adopted son and daughter. If the Word of God just heard honestly meant anything, it meant that God barging in your front door, is inviting you to the free banquet all prepared for you."

"Chapel here is like walking in the rain, says Isaiah. The Word of God is not constrained but falls down gently on your heads, covering your shoulders, spattering off to make funny little puddles around your feet; for baptized people to meet under the steady, overflowing, gracious Word of God — call me your 'Father' — is a quieting, freshening, kind of dumb, happy intimate experience — is it not!"

Dr. Seerveld has divided his book into six parts, namely History, The Law, Psalms, Prophecy, The Gospel, and Apocalypse. It has been illustrated with copies of some beautiful paintings by Mary Steenland.

Typographically it is well taken care of. This only adds to the beauty of the book.

To recommend the book would not be enough; we urge you to buy, to read and to reread it. It's worth more than its money.

D.F.

HUGH C. WARNER,

1. *Puzzled Parents*
2. *Where did I come from?*
3. *How a family begins*
4. *The start of a family*
5. *Science and you*
6. *Sorting things out*
7. *The Christian View of Sex.*

Published by Concordia Publishing House, 3558 S. Jefferson Ave., St. Louis, 18, Missouri.

—

There has been a time that sex was another word for sin. There was this difference, though, that you talked about sin but you did not talk about sex.

Gradually this has been changed. We have learned to see that anything God has created has its beauty, not in the least the difference in composition of man and wife.

This does not mean, however, that we have an answer ready for the younger children when they ask questions about sex, or that our teenagers are getting the proper education in this field. Open questions require open answers, but we still don't know what to say and how to say it.

These little booklets have many answers for you. It comes in such a way that it is naturally. Canon Warner was a Church of England clergyman, who was active in youth work and in family life education. With a deep sense of responsibility and with reference for God's creation, the author unfolds the beauty of sex.

This is an excellent series of little books, which will prove to be a great help. They deal with children's questions (1), the story of human reproduction for young children (2), and for older boys and girls (3 and 4), a more detailed account of human reproduction and personal relationship (5), some thoughts on courtship, love and mariage (6), and finally a more advanced study for the student.

These books you can afford without even a great sacrifice (the booklets cost about 50¢ a piece, but with a great deal of satisfaction. We recommend them most heartily.

D.F.

B. D. Zondervan †

Following an extended illness, Mr. B. D. Zondervan, Sr. passed away July 4, 1966.

As co-founder with his brother, P. J. Zondervan, of Zondervan Publishing House, a firm begun in the back bedroom of his parents' farm house 35 years ago, he saw the company grow into one of the world's major Christian publishing firms. B. D .Zondervan served as an officer and director of eleven major corporations, including Zondervan Publishing House, Family Book Stores of America, WJBL, AM and FM Radio Station (Holland, Michigan) and Singspiration, Inc.

Among the many organizations in which Mr. Zondervan expressed leadership and service are: Gideons, International — for more than 25 years he held key posts in both the Michigan and the international organizations — the Lotus Club, a Grand Rapids Club composed of Christian business and professional men; the Winona Lake Christian Association, of which he was a member of the board, in Winona Lake, Indiana; Calvin College and Seminary, Grand Rapids; The Reformed Bible Institute, Grand Rapids; the Chinese Native Evangelistic Crusade with work in the Philippines, Hong Kong and Singapore. He was an active member of Burton Heights Christian Reformed Church, where he served for seventeen years as Sunday School Superintendent and several terms as an elder.

POPULATION 200 MILLION IN EUROPEAN COMMUNITY

The Netherlands is expected to have the largest rate of population increase from 12.4 now to 15.3 million in 1980. Total population of the European Community (Belgium, France, Germany, Italy, the Netherlands and Luxembourg) is expected to rise from an estimated 181.5 million at the beginning of 1960 to 199.2 million in 1980. This forecast was made by the European Committee Statistical Office. The estimates were based on figures from the community countries and the organization of Economic co-operation and development (OECD).

The European community working population of 75.75 million in 1964 is expected to rise to 80.5 million in 1980.

The Statistical Office listed the following percentages of the division of manpower by sector of employment in 1964:

	Belgium	France	Germany	Italy	Netherl.	Luxemb.
Agriculture	5.8	18.2	11.3	24.4	9.4	13.8
Industry	44.9	39.0	48.6	39.4	42.5	44.8
Services	45.0	38.6	37.8	31.5	44.5	39.9
Unemployed	4.3	1.1	0.6	2.7	0.7	0.0

Other interesting figures showing trends in population changes are given in the following statistic (per 1000 inhabitants):

	Belgium	France	Germany	Italy	Netherl.	Luxemb.
Marriages	6.9	7.2	8.7	8.0	8.5	6.6
Births	17.0	18.1	18.2	19.5	20.7	16.0
Deaths	11.6	10.7	11.0	9.4	7.7	11.8
Infant mortality	25.9	23.4	25.3	35.5	14.8	29.8

—Netherlands News

The Death of God

On Friday, May 6, 1966, Dr. Evan Runner, member of the board of trustees of the Association for Reformed Scientific Studies and professor of philosophy at Calvin College addressed an audience of approximately 400 ARSS supporters and friends concerning the current assertion that God is dead, and the role of the ARSS in contradistinction to this apostate phenomenon. The meeting was sponsored by the Grand Rapids chapter and aimed at acquainting concerned Christians with the challenge and commitment of the Association. The following represents a summary of the contents of the speech which was entitled, The **A.R.S.S. and the Death of God.**

After a formal introduction, Dr. Runner proceeded to discuss the nature and appearances of the so-called "God is Dead" Movement. The primary question with which he attempted to deal concerned the rise of such a movement. Evidently, such a theory as "God is Dead" did not arise all at once, did not simply appear out of the blue. Dr. Runner rightly stated that it has developed historically, that this bold assertion merely represents the climax to the age-old problem of man's turning away from God as the law-giver for his life. One part of life after another was cut loose from its religious moorings and set adrift or governed by some apostate religion, until finally, after hundreds of years, the only part of life in which man recognized the absolute Lordship of Christ was the institutional church.

This represents one aspect of the speech. The other shows that the lamentable situation has in a large part arisen because Christians have failed to relate life to its central meaning in Jesus Christ. Christian have not been successful at forming a perspective which would permit them to see all of life in its mutiplicity but also in its essential integrality in the light of the Word of God. Dr. Runner correctly claims that Christians have instead borrowed themes from an assortment of pseudo-religions, to which they have attempted to add a biblical 'flavouring'. The resulting tensions and necessary contradictions have been disastrous for Christianity and have left Christians without a Christian mind.

Although what appears below is a condensed version of the speech, the utmost attempt has been made to remain faithful to the original. The following, then, are Dr. Runner's words.

First Aspect: The 'God is Dead Theology' and its History

There are many men, representing many different points of view, who have stated and are now stating with more or less vigour that God is dead. In assessing the present state of affairs in the world they maintain, from different perspectives, that in our time and for our civiliation God is dead. They are saying that it is as though men have turned away their hearts and minds from the God of the Christian tradition. God is not in our midst anymore, they say. We cannot feel his presence. It makes no difference to us whether God is taken to be alive or not.

How does this cry of the "Christian atheist" affect the evangelical Christian today? We should not be too surprised about this. It is disconcerting, however, that so many people in seminaries and in schools which have long been regarded as the citadels of the christian faith, have been willing, with the approval of the people in the churches, to stand up and be counted as representing this kind of mind. And that is frightening. This bold assertion is not, however, something unique. Actually, it is a very old movement; it did not emerge in our time. What follows may be considered a typical argument supported by the 'God is Dead' people. We live, they say, after 400 years of modern European history, and the outstanding characteristic of those 400 years is a general **secularization** (verwereldlijking). Since man broke with the Medieval Church and with the dominance of Christendom in that movement which we know as the Renaissance, (1350-1550, approximately) there has been a continuous process of secularization. This is true, but what does it mean? Secularization is derived from the Latin word **saeculum,** which means **this age. Men** are turning to this world. Men are turning their attention to this earth. We want, they continue, to live our life **here and now.** We want the pleasures of **this life.** To say it with the Communists: "We have no time to wait for a pie in the sky; we want our pie now". This kind of mentality has grown more and more.

Friedrich Nietzsche — God is Dead

The men who in these days proclaim the death of God are conscious of the fact that they are not bringing a new message in Western civilization. They themselves appeal to Friedrich Nietzsche, nineteenth century German philosopher.

Nietzsche, especially in his book **Thus Spake Zarathustra,** spoke very frighteningly about the death of God. As a matter of fact, he was the first to say: Gott ist tod; God is dead. But, continues Nietzsche, man retains a sentimental, nostalgic feeling towards God. Man cannot discard God entirely. He remembers a God who laid His law upon mankind. Man cannot completely be a law unto himself. He cannot completely set his own law upon his life. There is always the memory of a law-giver outside. The situation of modern man, according to Nietzsche, is precarious in that he is torn between two loyalties. On the one hand he would love to throw himself in to the struggle for the good life in the here and now, together with his fellow-man. On the other, he cannot completely get rid of his uneasy memories of the past, and these memories prevent him from enjoying this autonomous life to the hilt.

The chief difference between the days of Nietzsche and the twentieth century cry that God is dead lies in the fact that now the memories of which Nietzsche spoke are more dim and obscure and men are more ruggedly determined to enjoy this present life.

Only, Nietzsche was not the first to exclaim that God is dead. There were certain trends and movements in history which preceded Nietzsche and which largely account for his attitude. What are these trends? (I do not want to bore you with historical details. It is, nevertheless, a fact that we cannot live apart from history. We are historical creatures, and therefore we cannot give in to the whims of people who complain that they do not understand all those historical references, and cannot be bothered with them. We cannot give in to that because we must understand what has formed us and our time to be what they are. Consequently, we must briefly go back in history.)

The Spirit of the Enlightenment

What is going on and what is spoken about by the men who today speak about the death of God is strongly reminiscent of what we hear from the Enlightenment of the eighteenth century. In fact, what is reflected in the death of God movement is the very spirit of the Enlightenment.

The Enlightenment is of course far more than a group of names and writings. It has a certain **spirit, a certain mind.** This is the important thing to remember. Our students in high schools and colleges study the history of that period. But that study seems to consist largely of the collecting of facts, names, and data, which are then to be memorized. Only, in this way one does not get the **feel** of a period of history. One knows something about it, but one does not know it. One has no understanding of the spirit, of the mind of a historical period.

Charles Frankel, twentieth century German historian, states the following: "The special effort of the Enlightenment was to find a foundation in every field, from the profane sciences to revelation, from music to morals, from theology to commerce, such that thinking and action could be made **independent of speculative metaphysics or supernatural revelation.**" In other words, it was a thoroughgoing effort to make man's life independent from any revelation. Religion was to be made an appendage to morals, and morals would be a part of physics! Politics were to be considered quite apart from the notion of divine right or supernatural providence. The latter notions were to be replaced by the principle of the Social Contract which expressed the will of the people.

Here you see the same ideas which we have today. The idea of a God out beyond is a luxury which we can no longer afford. The eighteenth century was the one in which a thorough effort was made to divorce the human effort completely from the revelation of God. Man was to fend for himself, and provide his own happiness for his own life. Some call this the heavenly city of the eighteenth century philosophers. The heavenly city — think of the Communists — will be established by man himself on this earth.

The Enlightenment and the New Morality

Nowadays, we often hear of the New Morality, and, in that context, we hear about 'Man come of Age'. This is quoted from a letter written by Dietrich Bonhoeffer, a German pastor killed by the Nazis in one of their concentration camps. This is frequently taken to mean that man is on his own and that there can be no reliance upon God. There is, supposedly, no Law, no guidance for life, no God-given light to walk by. There are only the immediate data of man's functional relations with the world about him, or his immediate experiences unrelated to an abiding meaning.

Immanuel Kant, the great German philosopher, defined the Enlightenment as man's release from his self-incurred tutelage. Tutelage is man's inability to make use of his understanding without direction from another. That means that man must go it alone.

It becomes clear that the New Morality is not new at all, but that it is an old sound. We must see the Enlightenment, the 'God is Dead Movement', with the earlier humanistic Renaissance, simply as three stages in one vast historical process, namely, the process of secularization which has been taking place in Western civilization. Christians especially should understand this, and not be bowled over by the strong language which is used and the blasphemy so frequently heard at the present time. It is an old movement. As William Barrett says in his book **Irrational Man,** "No phenomenon (verschijnsel) is more characteristic of Western civilization since the break with the Medieval Church than the decline of religion".

Second Aspect: Why there is no Christian Mind

I do not want to talk so much about these historical events "out there". I want to talk about these historical events and us. There is a close relation between these historical events and us. We are not independent of them. We must ask: what has brought these stages about? Does the renunciation of Nietzsche and the current theory of the 'God is Dead' people have anything to do with us? I think it is high time that we ask ourselves this question. For are we not said to be EPISTLES OF CHRIST TO BE READ BY MEN? What men see in this world of the revelation of God is what they see in us, who have been born again of the Spirit of God, who have been ingrafted into the body of Christ. And what do men see?

Why We Need a Reformation in Learning

I would think that the problem is focussed most intensely when we discuss what is meant by Christian education. For I think that if there has been a failure in Western civilization on the part of the church of Jesus Christ it is most noticeable, though it is much wider than that, in the sphere of education. Why?

This is a question which concerns us very personally, since it concerns us and our children. What is it that we see **and that men see** in us? There are children who come from very pious families, and the intention of the parents and of the children is that they continue to be pious Christians. But to add a rich dimension of meaning to their lives, and to enhance the power and scope of their service, they go on to university. But when after four years of college they leave, they are no longer strong, but weak. They do not know any longer exactly what to think. They are very broad and very considerate. And that is good. For it is good that a man can contemplate everything in this world that is human. In one sense, Christians with an education ought to be able to say that there is nothing human alien to them, in the sense that they are confronted with it, contemplate it, and judge it. **But there is such a thing as a failure to judge by the light of the Word of God!** And that is what happens over and over again. Children out of good Christian homes go to colleges and universities with some Christian tradition, or even denominational colleges more strictly Christian than others, and at the end of their years there many of them are not only broad in the sense that they are willing and more able to face all kinds of human phenomena, but they are broadened in the sense that **they do not know any longer how to consider those things, or how to judge them.**

This distresses me very much. How, then, is the Christian body, the Church of Christ to survive, let alone to perform its mission in the world, when this process of the bleeding off of its best young people, generation after generation, is allowed to continue?

This is what men see in us, and it confirms them in their suspicion that the Christian religion is irrelevant to life. But was there never a Reformation in learning which constructed and sustained a Christian world and life view?

Education at the Time of the Reformation — Philip Melanchthon

In order to find a satisfactory answer to such a key question, we must investigate the development of the Reformation, particularly in connection with learning.

In the seventeenth century already, the Reformation began to experience some strange things. During the Reformation, it fell to a man called Philip Melanchthon who had come out of a biblical humanist movement, to organize the programme of higher education for the universities which had become Protestant. Melanchthon, however, lacked sensitivity in philosophical and structural matters. Perhaps it is better to say that he lacked a sense of structure. He felt this lack and therefore did what most people do who feel that they have a lack of structural insight: he became an eclectic. This means that he took a little bit from all kinds of philosophical structures: a little bit from Plato, a smidgen from Aristotle, a snuff from the Stoics, and a substantial part of the Gospel, and joined them all together in a beautiful bouquet, representative of all movements. But he did this without regard to the **systematic principle,** that is, the central principle which gives order and meaning to thinking, of any of the systems of thought from which he took parts. This is where he made his great mistake. For man's thinking is **systematic,** that is to say, any thinking which has value. There is always some central principle which organizes, which structures our thinking. It is not detail-thought which gives meaning to our thinking. Individual thoughts by themselves have no meaning. Meaning is in thoughts only when those thoughts are organized, structured by some central principle.

The Background to the Reformation

So it came about, through the work of Melanchthon and others that the Protestant Reformation, though it thoroughly believed that one should live by the Light of the Word, took in the whole tradition of thinking which we know as the pagan Graeco-Roman mind. (Needless to say, "Roman" does not refer to the Roman Catholic Church.) The 'new' programme of education was not really new, since it was structured by the Graeco-Roman mind, as the education of the Medieval universities had been. That is to say, it was dominated by a whole body of concepts and notions and ideas which were not Christian or biblical in origin. Therefore, the structuration of the education at the new Protestant universities was not a biblical structuration, but a Graeco-Roman one.

Furthermore, there were, and still are, people who are convinced that this Graeco-Roman mind is neutral. All that has to be done, they say, to make it acceptable, usable for the Christian, is to add the Christian's ideas to it. **But that is definitely not true.**

Why is it not true? Because it takes the self-revealing God to bring to light the truth about man, about the world, and about the Law. One cannot know the truth except as he knows God, as He stands revealed in Jesus Christ, Who is the TRUTH, the WAY, the LIGHT, and the LIFE. It was the coming of Christ into the world which brought men to their senses. It was His advent which caused them to understand that it is in Christ and in the Kingdom of which He is the head that the central meaning of life is to be found.

Up to the time Christ came into the world people had tried to find the meaning of life in many things. Some said that life is the enjoyment of the senses. Others maintained that the central thing which could be said about man was that he is rational, and that the meaning of life could be found in logic. Still others stated that the central thing about man was that he is technical, that he is an inventor of tools, and in that way a culture-builder. And by many who denied the latter, the tools were replaced by language as the builder of culture, of life. Others maintained that sex is the primary consideration in the building of human culture. And so there were, and still are, many views of life.

Then came Christ. It was not a mere proposition written down in a book, but it was God Himself, Who in the person of Jesus Christ burst into history, and brought men to the existential realization, to know in their hearts that all those things are there indeed, that man is sexual and technical, that he is a language-forming being, that he has a sense of beauty and of justice, but that all those things concentrate, come together, in the central meaning of life, which stands revealed in Jesus Christ. It is in Him that the Truth about human life becomes apparent, namely, that man exists CORAM DEO before the face of the Lord, in utter dependence upon, and bound in obedience to, God.

Yet is was exactly this which had been denied by the men in the centuries before the coming of Christ. Men had turned away from the revealing God and had walked in the darkness. They had thus lacked the appearance and presence of God in their midst. As a result, they had, in their hearts, devised means to hide this lack and to fill it up by elevating some aspect of God's creation to be that central meaning of life which only the Kingdom of God can be and is. And so we have in Greek thought not something neutral, some preparatory stage to which Christianity can be added. Christianity, the Christian religion, like quality in a Rambler, is not something added on, it is built in. What we have in Greek thought is not something neutral, but is an expression of the disobedience of man. It is evidence of the spiritual blindness of man AT THE VERY HEART OF MAN'S ATTEMPT TO UNDERSTAND HIS EXISTENCE UPON EARTH.

When Christianity makes its appearance the question is immediately: what is the relation of the Christian religion to that highly developed mind, that body of concepts, which we know as the Graeco-Roman mind.

Both in the ancient church and again in the Reformation, many Christians, through the work of men like Melanchthon, men with the best intentions, began to think of Christianity as something to be added on, and not as something built in. The inevitable result was that life was divided into segments. This problem is still with us today.

If we could express in one sentence what was the central mistake of the Christian Church, then we could say that the Church, from the beginning, seems to have failed to understand that the Bible is not a collection of a lot of materials which can be poured into the structure, the thought-categories, of the Graeco-Roman mind, but that the revelation of God in Christ, the Word, is something integral, that it is of one piece, that it has a structure of its own. The Church has failed to understand that the Revelation of God demands that that Word alone structure our minds, hearts, and lives, and that all our experiences be subject to the authority of the Word of God. The Word is indeed a collection of materials, but a collection with its own structure, the centre of which is Jesus Christ Himself, in Whom all the world coheres.

(To be continued.)

Dr. Evan Runner, member of the board of trustees of the Association for Reformed Scientific Studies and professor of philosophy at Calvin College addressed an audience of approximately 400 ARSS supporters and friends.

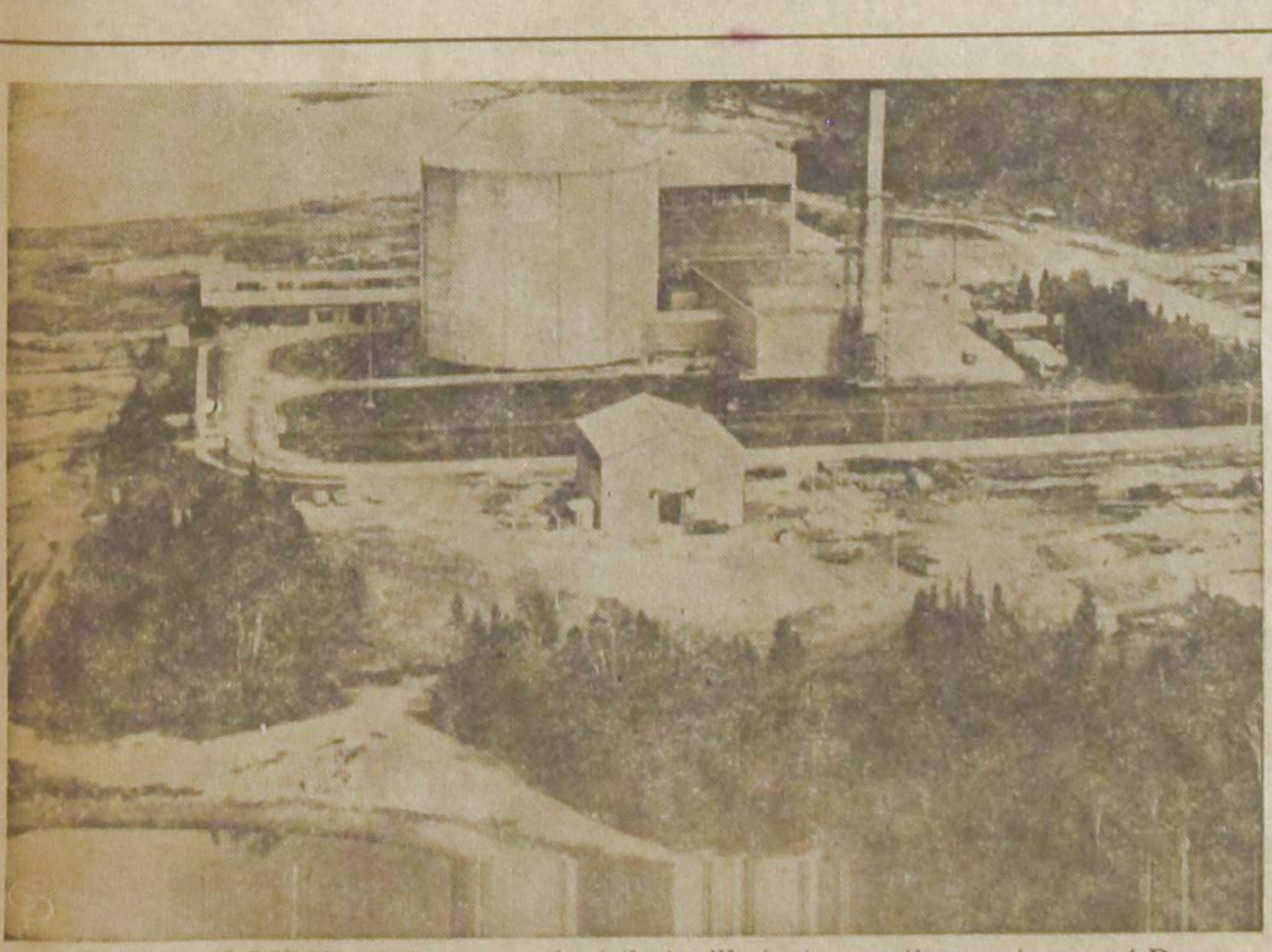

A WORLD'S FIRST—This power plant that will start operation next year at Douglas Point, Ont., is the first practical nuclear power plant in the world using heavy water and natural uranium. Canada borrowed 200 tons of heavy water from the U.S., enough to keep uranium atoms splitting for at least 20 years in the $81.5 million project on Lake Huron.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With thanks to God and great joy we announce the birth of our daughter

BETTY ANN

Mr. and Mrs. G. H. Korten.
Marjorie.
Bernie.
Raymond.

R.R. 3, Wellandport, Ont.
July 4, 1966.

With thanks to God and great joy we announce the birth of our son

FERDINAND WILLIAM

John and Pearl Zandberg.

A brother for
Margaret and Joanne.

Born on july 5, 1966.
Smithers, B.C.

Grateful to the Lord, we announce the birth of our first child, a daughter

RHONDA LEA

Jerry and Tena Groen,
nee Spoelstra.

July 7th, 1966.
63 Stanley Ave., Hamilton, Ont.

JANITOR REQUIRED

Opportunity for retired couple or couple with one or two children. In exchange for taking care of our church (20 families) we will provide you with free housing. We are located in the "sunshine belt" just south of Calgary, Alta. For more particulars write: High River Christian Reformed Church, Box 481, High River, Alberta.

FROM HITHER AND YON

EUROPE'S FIRST FRESH-WATER FACTORY

Construction of a $10 million freshwater factory with a yearly capacity of 300 million cubic feet will start in the Dutch province of Zeeland this year.

Announcing the decision Dutch deputy ministers of Social Affairs and of Public Health stated that the freshwater factory was urgently needed in order to meet the rapidly growing demand for industrial water. Located close to the deepsea inlet Western Scheldt, saltwater in the new factory will be transferred into freshwater.

In the Netherlands, pure water rapidly is becoming a scare commodity. A recently published advisory report on public health included far-reaching suggestions for the provision of freshwater in the Netherlands at an estimated expenditure of a total of $3,000 million during the next 30 years.

—*Netherlands News*

Mr. & Mrs. E. J. Wigboldus of R.R. # 1, Ayr, Ontario, are happy to announce the forthcoming marriage of their daughter

CATHERINE WILHELMINA
JULIANA
to
Mr. ROBERT P. J. DE HAAN

son of Mr. and Mrs. P. R. de Haan of Hamilton, Ont.

The wedding will take place D.V. on Saturday, July 23, 1966 at 3 o'clock P.M. in the First Christian Reformed Church of Kitchener, Ontario.

The Rev. H. W. Kroeze will perform the ceremony.

Future address:
Upper Horning Rd.,
R.R. 1, Ancaster.

Lambert Huizingh
Acredited Public Accountant and Auditor Commisioner for taking Affidavits
•
1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797
•
139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

THE PROBLEMS, DIFFICULTIES AND TRIALS OF PROTESTANT CHRISTIANS IN SPAIN

When protestants have received permission to open a chapel in Spain they are not allowed to erect any exterior sign indicating that it is a protestant church. Usually such a church is merely two rooms converted into a meeting place and situated in an alley-way or back street. Often churches are damaged and the members molested and victimized in various ways. Because of this, services still have to be conducted as private affairs in members' homes.

Problems are still arising over the marriage of protestants. The Roman Catholic authorities insist that baptism in the R.C. church is binding forever which means that both priests and civil judges can refuse to allow a protestant marriage to take place.

Neither will they recognize such a marriage conducted by the pastors. This is a severe and bitter trial to lots of young people who can find no way round this obstacle.

Sorrowful scenes have occurred at burials too. All hospitals are controlled by the Roman Catholic authorities and any person who dies therein is at once subject to the Rites of the R.C. church. It can be a very distressing affair when a dying person is in the hands of R.C. priest-controlled officialdom.

Sometimes burial in the cemetery is forbidden altogether. At other times the wishes of the deceased are completely disregarded, and a Roman Catholic funeral so performed irrespective of the wishes of the Protestant family who may be acompanied to the burial ground by police or soldiers so as to prevent any expression of faith by believers mourning the deceased christian.

Christians in Spain are threatened with loss of work and position if they refuse to give up their evangelical faith and attend protestant meetings. Business and professional men may lose their clients and be overtaken by financial disaster if they attend evangelical services.

In spite of their degree of efficiency, protestant nurses are not allowed to work in hospitals. Teachers who possess all the necessary diplomas and qualifications are prevented from opening their own schools because they will not agree to give Roman Catholic instruction to their pupils. In fact, it is extremely difficult for a Protestant to be employed anywhere in this land. In local government the rule is that the municipality is Roman Catholic and so must be its employees.

Even young men doing their period of national service in the forces are faced with many hardships and trials when they refuse to go to Mass.

There are many, many more instances of injustice which could be recorded, but we ask only your earnest prayers that we shall not be hindered much longer in our progress towards freedom of worship for all Spaniards.

We believe that all men should be respected no matter what faith they profess and that we, as Evangelical christians should be able to preach the Gospel of Freedom in Christ Jesus our Lord to a very needy people.

—*From The Spanish Pioneer*

TWO CONGREGATIONS LEAVE PRESBYTERIAN CHURCH IN U.S.

Earlier this year two Savannah, Georgia churches withdrew from the Presbyterian Church in the U.S. (Southern). In response the Savannah Presbytery announced that it will take over the two congregations. The Presbytery appointed a commission which has declared that the two churches are vacant and that it intends to provide ministerial leadership in the 'absence' of the pastors. In comment the Presbyterian Journal editorialized, "The Presbytery, of course, can hardly afford not to persist in its claim on these churches no matter what the congregations and their pastors have decided to do.

There are too many other congregations and even higher courts contemplating similar action."

The two congregations withdrew because they thought that the leaders were taking the confessional church off in a new direction.

(RES NE 6-22-66)

CROSS WORD PUZZLE

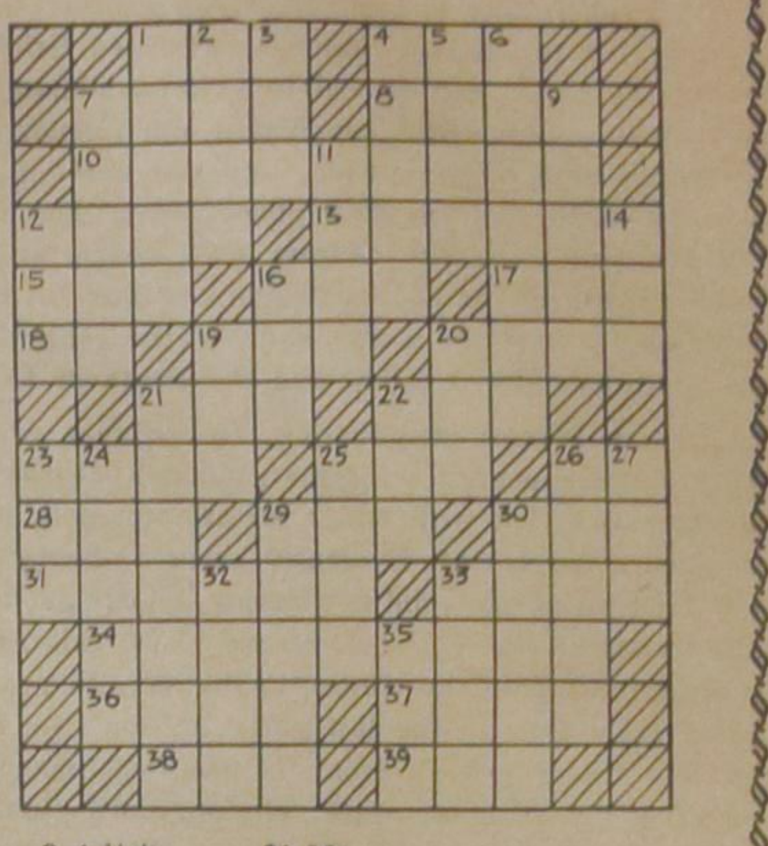

ACROSS
1. Suitcase
4. Wine cup
7. "The Pearl of the Antilles"
8. Nylon fillers
10. Man from Montevideo
12. Roasting rod
13. Grand and upright
15. One, in Berlin
16. Pale
17. Name meaning watchful
18. Classified item
19. Owns
20. Stride
21. Kind of rum
22. Meadow
23. Jumper from Calaveras County
25. Negative
26. Penny: abbr.
28. Breeze
29. Achieved
30. Relative pronoun
31. Dwarfs
33. Ogle
34. Urbanities
36. African secret society
37. Demons
38. Chinese dynasty
39. Wages

DOWN
1. Engraver's tool
2. Adjoin
3. Wise-crack
4. Encore
5. Yucatan Indian
6. Poisonous mushroom
7. Son of Venus
9. Sheet music of a sort
11. Java tree
12. Black or Red
14. Exhaust
16. Route
19. Ugly old woman
20. Place
21. Manhattan or Brooklyn, for example
22. Danish weight
23. See 14 down
24. Hair tint
25. Unless: Latin
26. Forte of Bobby Fischer
27. Pointed hill
29. Canadian island
30. Teary
32. Tree genus
33. Kind of bean
35. Tilt

■	F	A	R	M	■	P	L	A	T	■
D	O	N	E	E	■	R	A	C	E	D
A	R	G	O	T	■	O	T	H	E	R
I	C	E	■	■	A	C	H	E	N	E
S	E	R	V	I	C	E	S	■	I	S
■	■	■	A	N	T	E	■	S	E	S
P	L	A	N	K	■	D	A	I	R	Y
A	I	S	■	S	H	E	S	■	■	■
I	A	■	S	T	A	D	I	U	M	S
R	I	A	T	A	S	■	■	M	O	O
E	S	S	E	N	■	L	A	I	R	D
D	O	T	E	D	■	A	M	A	S	S
■	N	A	P	S	■	B	A	K	E	■

SOLUTION
to previous
Cross Word Puzzle

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED
WORLD RELIEF COMMITTEE
733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

FOR ALL YOUR BOOKS AND SUPPLIES
Christian Book Centre
36 Longwood Road N.
Hamilton, Ont. Ph. JA 2-1234

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(78)

But it isn't, Lord, it is bitter. And the more bitter because I acknowledge it just. I deserve to lose her; I never deserved to have her. I should have lost her long ago if Thou hadst marked iniquity. . . . I have always perverted Thy best gift, making her a cause of fear instead of trust, letting thoughts and concern for her come between Thee and my heart. But how could I love in measure, when it was the immeasurableness of my love for her which Thou didst use to bring me to Thyself? Wilt Thou blame —?

He broke off, aghast. Was the clay arguing against the Potter? such clay as he against the Maker who might long ago have cast him aside as useless and marred? He tried to recollect his mercies, to stir his soul to gratitude. Even in what she had said there was mercy: whatever she suffered — and sweat broke out on his whole body at the prospect — in a sense he would suffer more. He recalled the agony of her face as she had watched the doctors adjust the bone dislocated by his last fall; recollected the complete alteration of her whole constitution which had come about from her mental stress at the time of his apoplectic fit, thought of her desperate anxiety when snow had delayed his journey to Chatham, and knew that he should feel grateful that she was spared the final blow.

But he could not feel gratitude. He could not feel anything but mad, raging, fearful, desperate, pitiable chaos.

> "It soothes his sorrows, heals his wounds
> And drives away his fear."

My sorrow, my wounds, my fear, Lord! Is this what poor William feels, deserted by Thee, unable to approach Thee? The things I have written to others, the sermons I have preached, the hundreds of mourners whom I have enjoined to cheerfulness! What a hypocrite! As if death it not inevitable and bereavement the common lot. As if pagans without hope and without God in the world have not faced it with dignity. The shame of knowing all this, and of being helpless to apply it!

> "Amazing Grace, how sweet the sound
> That saved a wretch —"

Do not let me disgrace my profession, Lord. Do not let me bring shame upon the Name. And Lord, Gracious Lord, do not let me fail her, when her faith may be assailed in her weakness. Do not remove Thy grace from me. For without it I can do nothing. Thou seest I can do nothing, but toss, toss like a wild bull in a net.

• • •

"If thou hast run with the footmen and they have wearied thee, how wilt thou contend with horses?"

This disconcerting question, a favourite text of John's recurred frequently to his mind in ensuing months. After the bleakness of that first night, resumption of normal life with its compelling duties, absence of any alarming symptoms in Mary's health, induced a brief suspension of dread, a sort of emotional twilight in which Dr. Benamer's pronouncement that the case was not hopeless — such growths had been known to disappear or at least to remain static — shed a predawn flush of hope.

They had not intended to tell Betsey. For a season of her school-days she had passed through a period of morbid fear which John had met with frank discussion and wise encouragement to diversion. Small wonder that the thought of death had obsessed her, when at thirteen she had seen ten of the relatives dear to her childhood claimed by it and when at fifteen she had watched the dissolution of her play-mate and cousin. Recently her spirits had risen and fallen perceptibly with Mary's illnesses.

Somehow, by the sensitiveness of affection, by the whispers of servants, by John's unconscious watchfulness, by the additional care which Mary now allowed without protest, the girl's suspicions were aroused. Under her pathetic questioning John told the truth, grateful that he was enabled to speak cheerfully and to forget himself in assuaging her passionate grief. But the redoubled efforts which they made for her entertainment, her own desperate efforts to hide her feelings, could not prevent loss of appetite and fits of secret weeping. In a weakened condition she was attacked by a nervous fever which tossed her for days and nights in melancholy delirium. And while it was still raging, she contracted the typhoid, epidemic in London that winter.

The rest of body and peace of mind enjoined for Mary were summarily snatched away. She rejected John's first suggestion that she go to stay with friends in the country ("How could I rest there, John?"- and could not accede to his urging that she leave the nursing to the servants and himself. "Our child, John. She's calling for me," she pleaded, and with truth, for Betsey clung to her in delirium, though she was covered with remorse when sense returned. But the anxiety, the broken sleep, and, during the slow convalescence of an illness which lasted most of the winter, the attempts to cheer her daughter took a visible toll. Against the doctor's gloomier hinting, Betsey recovered as spring drew on, but John's relief was light in the scale against the wordless anguish with which he watched his wife, her figure wasted, her eyes hollow, her smile a tattered banner flaunted above a besieged citadel.

By her growing restlessness he had been sure that the pain in her breast was increasing, though his questions were put off with evasive replies. One April night, roused out of fitful sleep the third time in as many hours by her pathetic effort to turn without disturbing him, and asking if he could do anything to help, he heard her control break in a sob.

"Oh, John, dearest John, I'm sorry, so sorry," she cried, while he held and soothed her and felt that his heart would break with helplessness. "I hate to distress you but it hurts so that I cannot lie still. John, pray for me. I can hardly pray for myself."

All other petitions that John had ever offered seemed weak by comparison with this outpouring of his soul. No stranger to bodily pain, he would have suffered the worst of it again and counted it the easier alternative to his present suffering. He was not given the alternative; but perhaps the willingness made his prayer effectual. Next day, having asked the Lord's blessing on any means that were attempted, he applied again to Dr. Benamer for relief. There was none known, his sorrowful friend stated plainly, but if he was willing to try a new unproved analgesic some good might come. John was. To his unspeakable gratitude, gratitude so overwhelming that it was almost joy, prayer or the medicine took effect — and the medicine he had no doubt, for the improvement exceeded the doctor's most sanguine expectation. With the blessed release from pain, his Dear experienced a renewed lease of strength. In late August, John, beginning the General Thanksgiving, looked towards the pew where for the first time in nine months his wife sat, with Betsey and the three maids beside her; and the General Thanksgiving was particular indeed.

Encouraged by the convalescence and by the doctor's buoyant hazard that a complete cure was not impossible, John left his new curate in charge of the parish and took Mary and Betsey to visit the Taylors at the seaside. September was an idyllic month. The sight and smell of the sea — as long as neither John nor she had to venture on it — a few short strolls with John in a wood which he loved, long hours in the sunlit garden, the presence and visits of friends, the opportunity of hearing her husband preach again in Mr. Taylor's chapel where an easy chair was brought for her, the restoration to health and gaiety of Betsey: all created an atmosphere almost of inter-calary days, inserted between the uncertain past and the certain future.

"Safely home," said John's diary on Saturday, the third of October. Still warmed with the halcyon air of holiday, Mary insisted on going to service the next morning; on Wednesday she announced her desire to attend that service also. But before the following Sunday it became evident that the surge of nervous energy had ebbed. No, she assured John, it wasn't pain, there was scarcely any pain, but a little exertion brought on a feeling of collapse and to stand or sit upright for very long distressed her. So John declined the invitations which came for her, as he had often done before, but this time with the foreboding that there would be no rallying, that she would never accompany him again. At her insistence he went alone on occasions which she deemed important, treasuring up anything of interest and amusement to tell her on his return.

Yet she was more likely than he to supply diversion. Even when her appetite failed, when she took a strong aversion first to meat and fish, then to fowl, so that he was forced to depend on friends to supply him, out of season, with the small birds for which alone she briefly retained some relish, even when she wasted, almost before their eyes, for want of the nourishment which she could not force herself to take, it was she whose brightness shamed their flagging spirits.

During the winter and spring and summer, whenever she admitted the possibility and the weather was fair, she went for an ever-shortening ride in a coach. Friends called to cheer and found themselves cheered by an invalid who spoke little of herself, and took a lively interest in their concerns. Wilberforce and Hannah More carried on lengthy, vigorous, witty, earnest discussions with John in her presence. She revived her long-unused skill at dominoes and chess to play with Betsey, over whose health she kept surreptitious watchful eyes, planning excursions, and insisting that she accompany John on any suitable occasion. For Sally and Crabb and Phoebe, whose devotion was baffled by the paucity of means to express it, she invented foolish little games: guessing contests as to the exact time of the post's arrival, John's return home, the number of steps to run a certain errand, the number of letters received on any particular day, the number of carriers passing the window within a given time; and held a solemn prize-giving each evening, apportioning comfits to the daily winner.

Jaundice attacked her, and with it a loathing for almost any food. "My Dear can sometimes eat a little fruit," John wrote Mrs. Taylor. "If your walls can afford a few peaches and you can spare a pine apple. . . ." and when a fine basket of peaches and pears arrived from Portswood in the care of a London-bound friend, he admitted: "She saw the letter I sent. I put down the fruit postscript afterwards without her knowledge." But even jaundice did not daunt Mary's courage. She quipped bravely about her colour; and only John, who knew the innocent care which she had taken in sun and wind to preserve her cream-white skin, guessed at the wistfulness under her provoking question.

"You used to say that if I hadn't called you home from Africa you would have had a black wife. Should you have come, if you had known I should turn yellow?"

And it was a point of pride with her when, a year after their return from Southampton, she could do little more than lie all day on her sofa by the window facing Swan Alley, to walk back to her bed, once they had set her on her feet, without any aid.

"See how well I can walk, John," was her customary remark and once, to the complete destruction of his self-control, she raised her arm, took a gliding step, and executed the shadow of a curtsey. "I declare, I could still dance! Do you remember our first Assembly in Rochester, Dear?"

But, for John's great steadying and comfort, whatever amusements she planned, whatever diversion she admitted, nothing was allowed to interfere with her stated time for Scripture reading. The place of family prayer had followed her failing strength, from study to parlour, from parlour to bedroom. But her own Bible became daily more worn with her reading, daily more marked by the gentle pressure of her pencil. Her prized copy of the Olney Hymns — the first copy received from the press with a loving inscription in her husband's hand — was similarly marked, as verse after verse of his or Cowper's hymns suited her need or spoke to her heart.

(To be continued.)